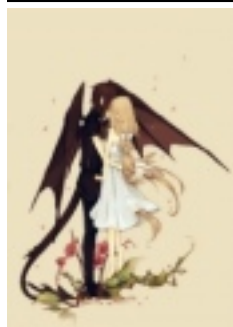

Hoàng Tử Rượu Tây Và Cô Bé Mì Tôm

Contents

Hoàng Tử Rượu Tây Và Cô Bé Mì Tôm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15 - End	51

Hoàng Tử Rượu Tây Và Cô Bé Mì Tôm

Giới thiệu

-Ngọc Bích, vốn là đại tiểu thư tập đoàn đá quý, xinh đẹp, đáng yêu và rất cá tính, thích ăn Mỳ tôm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-ruou-tay-va-co-be-mi-tom>

1. Chương 1

Bắt đầu nà

-Ba, mẹ, đừng bỏ con, huhu.

-Xin lỗi con, chúng ta đã không còn gì rồi. Thành thực xin lỗi con

-Hu hu, “tại sao, sao đến cả ba mẹ tôi lại còn nhần tâm như thế chứ?”

Ba mẹ Ngọc Bích bước đi, bỏ lại đứa con gái vừa tròn 15 tuổi khóc lóc giữa trời mưa gió. Từng hạt mưa vô tình rơi càng làm cho Ngọc Bích thêm mệt mỏi, bộ quần áo đã ướt sũng vì dầm mưa. Cô bé tự nhủ: Đây chỉ là một giấc mơ, không phải là sự thật. 2 cái bóng lờ mờ bước đi, họ không còn cách nào khác là bỏ lại đứa con gái của họ. Họ biết nếu đưa nó đi, nó sẽ phải chịu nhiều đau khổ hơn.

” Ba mẹ đi thật rồi, mình biết làm gì đây?” Lê cái xác ướt sũng vào căn nhà quen thuộc, Ngọc Bích không hiểu chuyện gì đang diễn ra, một đám người đang niêm phong cả căn nhà

-Ồ các ông làm gì vậy, đây là nhà của tui mà.

-Ông bà Ngọc đã thế chấp căn nhà này để trả nợ, cô hãy mau thu dọn hành lý rồi rút xéo khỏi đây.

-Tôi không tin, hãy ra khỏi nhà tui ngay không tui gọi công an bây giờ.

-Cái con nhỏ cứng đầu này, đây là hành lý của mày. Một người vứt cái va li kitty ra ngoài đường rồi đóng sập cửa lại.

”Tôi biết đi đâu bây giờ, tôi đã mất tất cả rồi.”

Ngọc Bích xách vali, bước đi, ngoài trời vẫn mưa. Từ thửa bé đến giờ đây là một cú sốc rất lớn với cô bé. Không còn nhà để đi, bước mãi bước mãi đến vấp ngã và kiệt sức rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Trong mơ, có một bà tiên hiền hậu hiện ra an ủi cô bé:

-Ngọc Bích, con đừng buồn, tuy con rất đáng thương, ko nhà, ko cha mẹ nhưng cuối cùng sẽ có một hoàng tử đến bên con, con sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian. Hãy tin ta

-Con làm sao mà tin được, bà có phải thần tiên thật không đấy?

-Thôi ta phải đi đây? Cả thượng đế trách tội. Good bye see you again!

-Ồ, con chưa hỏi xong mà, người đó là ai? Mà sao thần tiên lại biết nói tiếng anh nhỉ? Lạ quá.

Có một người lang thang trong mưa, cậu ấy hận cha mẹ, hận người đó:

Rút điện thoại ra, cậu đau khổ, muốn gọi cho người đó hỏi tại sao? tại sao lại bỏ anh mà đi theo người khác. Đây đây bên kia vô tình chỉ tit tit ngân dài. Thốt tình, vứt luôn chiếc điện thoại NOKIA J9969 vào thùng rác(Em nhặt về xài rồi Hoàng tử rượu tây và cô bé mì tôm)

-Á, đau quá, mình vấp phải cái gì vậy trời? Việt Hùng nhăn mặt đứng dậy.

”Té ra là một cô bé , buổi tối không nhìn rõ mặt nhưng trông cũng không đến nỗi nào? Mà sao cô ta có thể ngủ ngon lành ở giữa trời mưa thế này nhỉ?”

-Ê, cô bị tâm thần à, sao lại ngủ ở đây, dậy đi

-.....

-Ngủ say quá, vừa ngủ vừa lẩm bẩm cái gì không biết, dễ thương thật. Thôi kệ cô ta. Nhưng một cô bé nhỏ tuổi thế này, ban đêm ban hôm nỡ có chuyện gì xảy ra thì sao? Hoàng tử rượu tây và cô bé mì tôm

Thế là Việt Hùng đành công Ngọc Bích đến bến xe rồi đặt cô dựa vào gốc cây. Một quá cũng thiếp đi luôn. Thế là trong lúc đang ngủ chẳng may Ngọc Bích thì dựa đầu vào Việt Hùng còn Việt Hùng thì ôm ngọc Bích, ngủ say có biết cái gì đâu.

Sáng hôm sau

- Ui, dễ thương thật, ôm nhau ngủ kìa! [IMG] .*****/h4/images/smilies/yahoo/9.gif[/IMG]

-Thế hệ teen thời

là thế đó, khà khà Hoàng tử rượu tây và cô bé mì tôm

Tiếng ồn ào tại bến xe vào sáng sớm đánh thức Ngọc Bích và Việt hùng dậy.

-Á, sao anh lại ôm tôi, đồ háo sắc.

-Có cô háo sắc thì có, dựa đầu vào tôi ngủ lại còn giả bộ ngây thơ hả.

-Anh muốn đánh nhau chứ gì, đánh thì đánh

-Tôi ko thèm đánh nhau với con gái.

-Tôi biết thừa ý đồ của anh rồi . Anh đưa tôi ra gốc cây rồi ôm tôi ngủ.....

Việt Hùng nhanh trí tiến sát Ngọc Bích lấy ta che mồm cô bé lại, kéo đi

-Xin lỗi mọi người, cô ấy mắc bệnh tâm thần nên hay nói linh tinh. hê hê, sorry sorry

-Anh làm gì thế bỏ tôi ra.

-Cô bé à, sao mặt đỏ ửng thế kia, tại đứng gần tôi quá đúng không?

-Anh là đồ đáng ghét, nói xong Ngọc Bích lấy gót giày dẫm mạnh vào chân của Việt hùng rồi bỏ chạy .

-Hichic đúng là ngày đen đủi tôi mới gặp phải con hồ li tinh như cô.

-Lêu lêu, lêu

Việt hùng vui vẻ bước đi, tại sao mình chia tay Kelly mà không thấy đau khổ nhỉ, hay đó không phải là tình yêu.

-Ồ, cô bé vừa nãy bỏ quên hành lí rồi, chạy gì mà nhanh như sóc còn đầu óc thì như lợn -Việt Hùng

Chạy được một quãng dài,Thấy đã bỏ xa hân, Ngọc Bích cười hả dạ nhưng Ngọc Bích đã thấm mệt vì đói, cả sáng đã được cái gì vào miệng đâu. Nhìn thấy mấy quán bún phở đông nghẹt người, hương thơm từ các món ăn từ từ bay đến như mời gọi.Hic

-Đói quá, mới ngủ thôi đã phê rồi. Chết rồi, vali của mình, không có nó mình sao có tiền để ăn sáng bây giờ, để nó ở đâu nhỉ. Đói, đói, Cha mẹ ở đâu, mau ra đây, con sẽ cho cha mẹ một trận vì dám bỏ đói con. Hu hu.....A đúng rồi, va li ở gốc cây.

Nói đến đây Ngọc Bích ba chân bốn cẳng chạy đến gốc cây nọ nhưng tìm hoài vẫn chẳng thấy va li đâu.

-Lạ thật, mình nhớ nó vừa ở đây mà, đi đâu rồi, chẳng nhẽ nó mọc cánh bay đi rồi sao? Đi đâu được nhỉ

-Cô tìm gì thế?

-Tôi tìm va li của tôi, chẳng biết nó đi đâu rồi.

-Là cái này phải không

Ngọc Bích ngẩng mặt lên nhìn thấy em vali nhỏ nhỏ xinh xinh đang ở ngay trước mặt, vui sướng quá định cầm lấy:-Cám ơn anh nhé!

Việt Hùng nhanh tay giật lại.

-Tôi có bảo sẽ trả lại cho cô đâu nhỉ?Hê hê vui mừng quá sớm đấy.

-Anh....anh muốn gì?

-Tôi chẳng muốn gì cả, tôi chỉ thấy cái va li này có hình con kitty dễ thương quá nên định giữ lại chơi. Thế thôi.

-Hức, đồ con gái anh giữ làm gì cơ chứ, trả tôi mau tôi còn lấy tiền đi ăn sáng, tôi đói lắm rồi.

-Vậy đi ăn sáng cùng tôi đi, tôi mời cô

-Woa thật sao, tốt bụng ghê.

-Với điều kiện, cô trả tiền,

-Không thèm đi ăn với anh nữa, biết anh chẳng phải loại người tốt đẹp gì.

-Cái va li này đẹp quá, mình chưa thấy cái nào đẹp như vậy

-Thôi được rồi, tôi đi ăn cùng anh được chưa.!!!

Việt Hùng cười thầm trong bụng, trêu cô bé này sướng quá, trẻ con thật, tính như con nít vậy.

-Đi thôi, nhà hàng ẩm thực Mỹ nhá.

Việt Hùng dẫn Ngọc Bích vào một nhà hàng sang trọng ở trung tâm thủ đô, rất hoa lệ

-Cô bé à, đã vào đây bao giờ chưa vậy?

-Vào suốt

-Bé nói phét cứ như thật ý nhỉ!

-Anh không tin cũng không sao, đằng nào thì đó cũng là quá khứ rồi, Ngọc Bích bỗng cay con mắt.

-Gi cơ?

-Không có gì! Anh gọi món đi

-À để xem nào, Cá Nhật shushi, bánh ngọt Mỹ và rượu tây.

-Anh từng sinh sống ở nước ngoài à? sao thích đồ tây vậy?

-Không phải. Cô thích ăn gì mau gọi đi, nói nhiều quá.

-Mỳ tôm

-Sặc, ở đây là nhà hàng năm sao, làm gì có Mỳ tôm cho cô ăn vậy?Hoàng tử rượu tây và cô bé mì tôm

-Chủ quán, mỳ tôm nhá!

2. Chương 2

-Ngon quá đi mất thôi, cho bát mỳ nữa đi. Anh này, nhìn tôi sao chăm chú vậy, mặt tôi có dính nhọ à.

-Tại tôi thấy cô ăn tổng thể 3 bát rồi, vẫn muốn ăn sao? Ăn mỳ nhiều sẽ nổi mụn đấy!

-Có vài bát mỳ tôm cũng kiệt sức vậy? Không kìa anh phải quan tâm

-Pó tay với cô luôn.

-Tôi ăn xong rồi, cho tui lấy lại cái va li nhé, bye bye anh, cảm ơn vì mấy bát mỳ tôm. Ngon lắm đấy!

-Bye, con nít.

Việt Hùng lại còn một mình, biết đi đâu đây, không thể về căn nhà đó được. Nhưng,còn kelly, tại sao mình có thể quên khuấy cô ấy được nhỉ? ” Người nào biết có lúc anh gục ngã, có lúc anh đang quên anh đang yêu chính em, xin em hãy thứ tha cho anh”

Bước đi được một lúc, Ngọc Bích mỉm cười một mình:-Thế là cái bụng của mình lại no rồi. Đi tìm nhóc My thôi, nhóc là bạn thân nhất của mình, chỉ còn có nhóc thôi!

Đứng trước căn biệt thự 2 tiếng đồng hồ cuối cùng Hà my cũng ra:

-Cô là ai?

-Hà My, vui quá, mình lại gặp bạn rồi.

Trông mặt Hà My có vẻ không vui khi gặp Ngọc Bích, bây giờ Hà My hiểu Ngọc Bích đã không thể lợi dụng được nữa, vì cô ta nghèo rớt mùng tơi, rơi quả đất.Nhưng vẫn nở một nụ cười kịch:

-Ngọc Bích đó hả, vào nhà đi, mình nhớ bạn quá!

Ngọc Bích vui vẻ ôm Hà My tươi cười mà không hề biết con người này đang lườm cô bé, một cái nhìn sắc lạnh

Việt Hùng vẫn ngồi trong nhà hàng với một tâm trạng buồn, đau khổ uống từng ngụm rượu. Bỗng Việt Hùng nhìn thấy Kelly tay trong tay đi vào cùng tên bạn trai mới, trông có vẻ rất tình tứ, máu ghen nổi lên, Việt Hùng chạy lại kéo tay Kelly

“Kelly, em có thể giải thích tại sao không? có phải vì tên này ko?”

“Không phải”-Kelly vẫn không nhìn Việt Hùng

“Em hãy nhìn vào mắt anh và trả lời, kelly, em đã nói là em yêu anh cơ mà”

“Tôi không hề yêu anh, từ trước đến nay chỉ có anh là ngộ nhận với thứ tình yêu vắn vơ này thôi, từ nay chúng ta sẽ là người xa lạ”

“Cái thằng này mày cứ nắm tay bạn gái tao làm cái gì, ày phát đập bây giờ”-Tên con trai lên tiếng

“Đây là mày nói đấy nhé!”

Nói đến đây 2 thằng con trai xông vào đánh nhau, khiến cho chủ nhà hàng một phen hú vía can mãi không được. Kelly thì lạnh lùng không những không can ngăn mà nhìn theo và cười khẩy, như thể họ chỉ là thứ đồ chơi rẻ tiền không đáng một xu trong mắt cô. Đánh nhau mãi cũng mệt, cả 2 bị thương không nhẹ. Thằng kia ngất trước, Kelly kéo hắn đi viện băng bó vết thương để lại một mình Việt Hùng lại trong nhà hàng. Tuy chưa xỉu nhưng cũng mệt, khóc rồi lại cười như một thằng điên. Lê cái thân dài 1m82 ra khỏi nhà hàng, nó ôm vết thương chảy máu ở tay, mọi người ai cũng nhìn Việt Hùng mà không biết tại sao lại bị thương nặng thế này, vừa khóc vừa cười nữa chứ, mọi người cứ tưởng một tên tâm thần mới trốn trại, vừa đi vừa tranh né hắn.

“ha ha kelly, Anh hiểu rồi, anh đã hiểu vì sao em bỏ anh, em chỉ yêu tiền của anh thôi chứ đã bao giờ yêu anh, thế mà trước kia anh lại hạnh phúc về một tình yêu chưa bao giờ có thực, em đã cho anh hiểu một chân lí rằng, anh thực sự ghét con gái vì họ chả có gì là tốt đẹp cả”

Về đến nhà ,Việt Hùng cố bước lên phòng.

“Ồ cậu chủ, sao lại ra nông nổi thế này, cậu lại đánh nhau hả”

“Cháu không sao đâu, bác đừng lo”

“Cậu !... Chào ông chủ”

Việt Hùng ngoảnh mặt định bước đi thật nhanh

“Đứng lại”

Việt HÙNG vẫn cố bước đi

“Cái thằng này, ba mày bảo mày đứng lại cơ mà.”

“Có chuyện gì ba nói đi, con không có thời gian”

“Mày thôi ngay cái kiểu nói năng bất lịch sự với ba mày như thế đi, suốt ngày Kelly kelly, bây giờ nó bỏ mày rồi, mày sướng chưa, tao đã cảnh báo mày rồi cơ mà, học với hành, sao không làm người mẫu cho công ty của tao, làm ơn nghe ba mày một lần thôi được không?”

“Từ lúc mẹ tôi mất, ông lấy bà hai, thử hỏi ông đã bao giờ coi tôi là con chưa?Tuy là con ông nhưng tôi biết trong cái nhà này tôi là người không được chào đón vì vậy tôi ko muốn bị ép buộc. Nếu như không vì ông thì mẹ tôi đã không bỏ đi, đã không bị xe cán mà chết đêm hôm ấy, lúc đấy tôi vẫn chưa tròn 5 tuổi, đó là một cú sock rất lớn ông biết không?”

Việt HÙNG bước đi, máu đã thấm đầy vạt áo tuy đau nhưng làm sao có thể đau bằng vết thương lòng này, vết thương mà chính người yêu và người cha gây ra. “Tất cả mọi người đều không phải người tốt, họ chỉ lợi dụng mình thôi, Kelly em đã cho anh hiểu ra tất cả, cảm ơn em! Từ ngày mai anh sẽ là một người khác”

“Cậu hiện đang ở đâu vậy Ngọc Bích?”

“Mình không có nhà”

“Vậy cậu ở nhà mình đi, làm giúp việc ỳnh”

“Cậu..”

Hà My mỉm cười-“không có ý gì đâu, nếu như thế thì sẽ tiện hơn mà, chẳng nào thì cậu cũng không có chỗ nào để về mà”

“Cậu tốt với mình quá”

“Không có gì đâu, chúng ta là bạn bè đúng không, là bạn thì phải giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, Thôi Ngọc Bích xách hành lí lên phòng đi, ở cạnh phòng mình đó”

“Uhm, may còn có cậu Hà My à, nếu không mình sẽ ko biết làm thế nào nữa”

“Đừng khách sáo thế, cậu cũng mệt rồi đúng không, ngủ sớm đi mai còn đi dự khai giảng nữa chứ!”

“Mình không có tiền làm sao đi học”-Ngọc Bích

“Tiền học trừ vào tiền lương của cậu”

Ngọc Bích bước lên phòng, lòng thầm cảm ơn Hà My, “Cô ấy đúng là người bạn tốt” Dọn dẹp lại căn phòng Ngọc Bích lăn quay ra ngủ, trong mơ cô bé lại gặp bà tiên nọ. Bà tiên đang đi vào một lâu đài trắng.

“Bà tiên ơi chờ con với”-Ngọc Bích hét to

“Con lại đây, vào lâu đài này đi”

Ngọc Bích bước vào lâu đài, ở đây thật đẹp giống như cảnh thần tiên vậy, có các thiên thần bé xíu đang đi lấy mật trên những bông hoa lấp lánh

“Đây là đâu?, anh ta là ai?” Ngọc Bích nhìn thấy một chàng trai nhưng ko nhìn rõ mặt, vì người anh ta sáng như mặt trời vậy.

“Đây chính là hoàng tử của con đó”-Bà tiên nói đến đây liền bay đi cùng các thiên thần, không quên nở một nụ cười hiền hậu. Hoàng tử bước đến bên Ngọc Bích, khuôn mặt từ từ hiện ra.

“Ngọc Bích dậy đi học”

Ngọc Bích giật mình tỉnh dậy, hét to “Chết rồi mình vẫn chưa nhìn thấy mặt hoàng tử”

“Cậu nói nhầm cái gì đấy? muộn học bây giờ”

“Ồ, mình biết rồi, dậy liền nè, chán quá, hoàng tử ơi, hoàng tử là ai, liệu những điều bà tiên nói có đúng sự thật không?”

“Biết mặc cái gì đi học bây giờ, nhà trường còn chưa phát đồng phục, híchic sao đời mình đen thế nhỉ”

Nhìn những bộ quần áo tiểu thư tuyệt đẹp, Ngọc Bích ngậm ngùi cất gọn vào ngăn tủ rồi vận quần tây, áo sơ mi trắng và đeo một cặp kính dày cộp. Trông Ngọc Bích như một người khác hẳn, thậm chí cô bé còn không nhận ra mình nữa.-“Mình đã ko còn là tiểu thư nữa rồi, mình ko xứng mặc những bộ quần áo đắt tiền này!”

Ngọc Bích đeo vội ba lô chạy xuống cầu thang. Vừa nhìn thấy Ngọc Bích, Hà My thoáng ngỡ ngàng:

“Cậu đó sao Ngọc Bích, trông cậu khác quá”

“Mình thích mặc thế này hơn!”

“Thế cũng được”-Hà My chăm chú nhìn Ngọc Bích mà như mở cờ trong bụng.

Thầm nghĩ trước kia Bích xinh đẹp là thế, mình cứ phải làm nền cho Ngọc Bích. Bây giờ khéo chả ai nhận ra Ngọc Bích cả, ai cũng cho cô ta là xấu xí à xem. Như vậy càng tốt, đi cùng mình sẽ càng làm nổi bật vẻ ngoài sành điệu của mình lên, rồi ai cũng phải ngưỡng mộ mà nhìn mình Nhất là anh Việt huy

“Lạ thật sao Hà My cứ cười một mình thế nhỉ”-Ngọc Bích suy nghĩ

-“Ngọc Bích à, có chuyện gì mà cậu cười vậy, kể mình đi”

3. Chương 3

“Không không, không có gì đâu, ngày khai giảng hay làm cho tổ hồi hộp ấy mà, nhìn cảnh vật hôm nay đẹp là thường, nên hơi phấn khích” (Kì thật là vui sướng vì Ngọc Bích ăn mặc nhà quê quá)

Nghe đến đây, Ngọc Bích thò đầu ra cửa sổ, các bạn học sinh đi học rất tấp nập. Có một chiếc ô tô đi tới, ngay sát ô tô của Ngọc Bích và Hà My. Có 2 bạn nam ngồi ghế bên dưới, Rất đẹp trai nhưng có khuôn mặt buồn, hình như là 2 anh em. Nhìn kĩ bỗng Ngọc Bích giật thót mình

“Là hấn sao, cái tên uống rượu tây đã ăn sáng cùng mình? Hấn ngồi cùng ai vậy , mà tại sao trông hấn buồn thế nhỉ, không được vui vẻ như hôm nọ?”

“Cậu nhìn gì thế,”-hà My tò mò

“À, 2 người kia”

“Họ là công tử tập đoàn giải trí Việt nam, người bên trái là Việt hùng còn người kia là Việt Huy. Anh em cùng cha khác mẹ, Oa, sao mình thấy Việt Huy đẹp trai thế nhỉ?”

“Công tử ư, vậy mà hôm trước mình tưởng hấn đi bụi chứ? Nhưng hôm nay hấn khác quá”-Minh Châu nghĩ thầm

“Ê, Ngọc Bích, ra đi chứ, đến trường rồi đấy”-Hà My hét

“Ồ, xin lỗi, mình ra ngay”

Ngọc Bích lồm cồm đi ra, phải đeo kính nên hơi vướng, bước cùng hà My vào trường, ai cũng nhìn Ngọc Bích và hà My, vì họ đối lập quá: Sành điệuNhà quê

“Sao họ cứ nhìn 2 đứa mình vậy Hà my”

“Mình không biết, vào lớp thôi. 2 đứa mình học lớp 10A1, Nhanh lên trễ bây giờ”

Dạ, thưa cô cho em vào lớp ạ”. Ngọc Bích và Hà My thở hắt hắt

“Các em vào đi, ở bàn cuối của Việt Hùng và Việt Huy còn 2 chỗ trống đấy”

Hà My khoát chỉ kêu lên“Yes”rồi lẩm bầm may quá mình được ngồi cùng bàn với anh Huy đẹp zai rồi. Khiến cả lớp nhìn trân trối làm Hà My ngượng. Ngọc Bích kéo áo hà My nói khẽ:

“Cậu làm sao đấy. tự xưng kêu yes to thế?”

“À, không có gì, hơi”

“Vậy thì vào chỗ ngồi thôi, đứng đây làm gì”

Ngọc Bích kéo hà my về chỗ ngồi, nhưng có vẻ không được thoải mái vì phải ngồi giữa:

-“Ê bạn ơi, đổi chỗ ỉnh đi!”

-.....

-“Ê bạn gì ơi, dạy đổi chỗ ỉnh đi, dậy đi”Ngọc Bích lay Việt hùng dậy

-“Cậu làm cái gì thế?”

-“Đổi chỗ ỉnh!”

-“Cậu là gì mà tôi phải đổi, con gái thật rắc rối, ngồi im đi để cho tôi ngủ”

(*Ghi chú:Chắc các bạn thắc mắc tại sao Việt hùng không nhận ra Ngọc Bích vì Ngọc bích đeo kính dày nên rất khó nhận ra)

-“Híchic, không đổi thì thôi, tôi cũng chả thèm ngồi cửa sổ nữa, đồ keo kiệt bủn xỉn”

Ngọc Bích nói xong mới phát hiện mình kằm nhắm hơi to nên cô giảo đứng cạnh lúc nào không biết

-“Ngọc Bích!”

“Dạ !”

“Em thích học hay thích ra cửa sổ đứng”

Ngọc Bích đứng như trời trồng không nói được câu nào, tất cả ánh mắt đổ dồn về Ngọc Bích”

“Thôi em ngồi xuống đi, đây là lần đầu tiên cô sẽ tha nhưng sẽ không có lần sau đâu, nghe chưa!”

“Vâng ạ”

Ngọc Bích mắc cỡ ngồi xuống. Nếu như mọi lần thì hà My đã hả dạ lắm rồi vì hà My vốn không ưa gì Ngọc Bích nhưng lần này đang mải ngắm Việt huy quá nên không để ý.

Việt huy bỗng quay sang Ngọc Bích nở một nụ cười khiến hà My tức điên lên

“Hey, Ngọc Bích, tính cậu buồn cười thật đấy”

“Mình làm sao”

“Thì thế, buồn cười đó”

Ngọc Bích ngao ngán thở dài, sao đời mình chán vậy chứ!, 2 anh em nhà này nhiều lúc thích tự sướng hay sao ý .

“Cả lớp chú ý, hôm nay chúng ta sẽ học bài ”duy vật và thể giới quan duy tâm, bạn nào cho cô biết thần linh có thật hay ko?, Mời em, Ngọc Bích

“Dạ thưa cô có thật ạ!”

“Vì sao?”

“Vì em đã gặp tiên rồi” Ngọc Bích vừa dứt lời bỗng một tràng cười như pháo rang vang lên

-“hi hi cô ấy gặp tiên rồi đấy, dễ thương thật”

-”hình như cô ta bị tâm thần thì phải,

Việt huy lại quay sang nói với Ngọc Bích:“Cậu thấy chưa, lời mình nói quả không sai mà, Nhưng cậu tìm đâu ra cái lí thần tiên có thật vậy”

Ngọc Bích cúi mặt không nói gì,“mình quả thực đã gặp thần tiên rồi mà. Họ không tin cũng được”. Cô bé quay sang nhìn Việt Hùng,thầm nghĩ sao hẳn ít nói thế nhỉ, hôm trước đâu có giống, liệu hẳn có phải Việt huy mình đã gặp không?

*Giờ ra chơi, Hà my bỏ đi chơi cùng mấy đứa con gái sành điệu bỏ lại Ngọc Bích ngồi học ở gốc cây một mình.

-“Cố lên,bóng sắp vào rồi, Việt huy”

-“Anh Việt Hùng ơi, đừng để mất bóng nhá”

Tiếng reo hò cổ vũ hai chàng hoàng tử rầm rộ khiến Ngọc Bích không tài nào ôn bài nổi, Định bỏ đi nhưng bỗng dừng lại vì quả bóng với tốc độ của gió đang bay đến..vèo vèo. Tất cả mọi người nhắm mắt không dám nhìn, với tốc độ đó mà vào mặt vỡ mặt là cái chắc. May là Việt huy chạy nhanh đến với tay đón lấy quả bóng và rầm. Việt huy ngã lên người Ngọc Bích

-“Áđau quá, huhu”

-“cậu không sao chứ”Việt huy đỡ Ngọc Bích đứng dậy

-“Kính tôi vỡ rồi, làm thế nào bây giờ”Ngọc Bích khóc nhìn Việt Hùng khiến Việt Hùng thoáng ngỡ ngàng:

-“Là cô sao?”

Việt huy chạy nhanh đến cầm tay Ngọc Bích:

“Ngọc Bích không sao chứ, có đau chỗ nào không? Anh Việt Hùng có quen Ngọc Bích hả?”

“Không!” Việt hùng đáp gọn lỏn lạnh lùng bỏ đi. Vết thương ở tay vẫn chưa lành, hôm nay bị ngã lại sưng to hơn, nhưng tại sao ko thấy đau!

Việt hùng có quay lại nhìn Ngọc Bích, “cô bé vẫn khóc nhưng đã có Việt huy bên cạnh, mình việc gì phải quan tâm” Nghĩ thế hắn tiếp tục bước đi, bước đi

-“Ui máu, huhu, huhu” -Ngọc Bích hét to khi vết xát ở tay bắt đầu chảy máu và tấy lên

-“Bạn đừng kêu to như thế, điếc tai tôi lắm. Im mồm để tôi băng bó cho!”-

Việt Huy cẩn thận băng cho Ngọc Bích, cô bé sợ quá vẫn khóc, nước mắt vẫn chảy dài trên đôi má hồng hào.

-“Này, cầm lấy đi”-Việt huy rút từ trong túi ra mẫu giấy mềm đưa cho Ngọc Bích:

-“Đây là....?”

-“Cậu ngốc thế, lau nước mắt đi chứ, chả nhẽ tôi đưa cậu làm mo à!”

-“Cám ơn cậu!,Mà hình như giữa hai anh em cậu hình như có khoảng cách!

-”Uhm, cũng phải được 15 năm rồi, một khoảng cách rất xa. Anh ấy luôn xa lánh mọi người!

-“Tại sao vậy?”

-“Không nói về chuyện này nữa, Ngọc Bích à Tôi thấy cậu đâu có cần, đeo kính làm gì. Cậu bỏ kính ra trông rất xinh đó”

Ngọc Bích nhanh tay che mặt lại, xua tay:“Đừng có nhìn tôi!, tôi xấu lắm” nói rồi chạy bắn về lớp

-“Ê!Ngọc Bích, cậu đứng dưới sân cùng anh Việt Huy làm gì thế?”-Hà My

-“Mình bị ngã nên cậu ấy giúp mình băng bó”

-“Thế hả? anh Huy tốt với cậu ghê ha!”

-“Có lẽ cậu ấy là người tốt!”

Hà My chỉ muốn tát cho Ngọc Bích một cái cho hả giận nhưng ko làm được:“Dám tranh anh Việt Huy của tao hả, để xem mày có sống được yên thân không?”

Trên suốt dọc đường về nhà, Hà My không hề nói với Ngọc Bích câu nào, ánh mắt cô ta thật đáng sợ.Ngọc Bích thì vẫn vô tư mà không hề biết có người đang ghét cô bé đến tận xương tủy.

-“Về đến nhà rồi, ra đi chứ, định không làm việc hả?”-Hà My

Ngọc Bích vốn không hiểu gì hết,“Thái độ của Hà My sao thay đổi đột ngột thế?” Trong lòng cô bé bỗng cảm thấy con người kia ánh mắt thật xa lánh, không giống như Hà My ngày nào.Hà My tức giận đi lên cầu thang, lúc xuống ôm một đồng quần áo bẩn đã lâu ngày, cả quần áo của giúp việc, vứt xuống đất:

-“Giặt đi, chừng nào hết mới được nghỉ, phải giặt bằng tay, cấm giặt máy, tốn điện lắm”

-“Sao cơ, Hà My cậu làm sao thế, mọi hôm mình chỉ phải giặt quần áo của cậu thôi mà!, nhiều thế này sao giặt hết”

-“Định giở cái tính tiểu thư ra đây hả, nói à biết, mày không còn là đại tiểu thư Ngọc Bích trước kia nữa rồi, nên đừng kêu ca!”

-“Cậu....”

4. Chương 4

-“Sao, không nói được câu nào phải không, tao ghét phải giả vờ thân thiết với mày lắm rồi, trước kia tao chơi với mày chỉ vì tao có thể lợi dụng mày mà thôi. Bây giờ thời thế đổi thay, mày nên chấp nhận số phận đi”

Kính cong kính cong:“Hà My, chị kelly đây, ra mở cửa cho chị”

Hà My cười nhìn Ngọc Bích ôm một đống quần áo đi giặt.“Được nhìn nó khóc vui sướng thật”. Ngọc Bích khóc đỏ cả con mắt, “tưởng đó là người bạn tốt, nhưng điều đó đã sai lầm thật rồi!”. Trong khi đó bà tiên và một thiên thần vẫn đang dõi theo Ngọc Bích

-“Khổ thân Ngọc Bích quá!, Bà tiên ơi, bà định cứ để Hà My ăn hiếp Ngọc Bích như thế này sao”-Một thiên thần lên tiếng

-” Đó chưa là gì cả! Ta cũng rất thương Ngọc Bích nhưng số phận đã định sẵn, chúng ta chỉ có thể chúc cô bé được hạnh phúc mà thôi”. Nói rồi bà tiên và thiên thần cùng bay đi

-“Em làm gì mà lâu thế? Để chị chờ dài cổ rồi nè”-Kelly

-“Chị họ à, em còn phải xử lí con giúp việc, nó hỗn lắm”

-“Lại cái tính đấy, con bé mới hả, bao nhiêu tuổi?”

-“Bằng tuổi chị em mình thôi!, em đang bắt nó giặt quần áo. Nói chị biết trước kia nó là đại tiểu thư đấy, chị muốn đi xem mặt không?”

-“Uhm, tao cũng muốn xem thử mặt mũi tiểu thư như thế nào!”

Nhìn thấy một cô bé đang vật vã với chậu quần áo, hai chị em cười hả dạ (tính hai người này vốn thích hành hạ người khác) Kelly đến gần Ngọc Bích lấy tay véo mặt Ngọc Bích:

-“Xinh lắm, con em tao được đấy, có người giúp việc xinh như thế này!”

Ngọc Bích ầm Ức lắm nhưng ko dám làm gì. Nếu như ngày xưa, cô sẽ cho chúng nó tù chung thân rồi nhưng bây giờ phải nhẫn nhịn thôi. Thân phận cô là một con osin, không hơn không kém.

-“Thế lâu rồi chị mới ra nhà em chơi, có chuyện gì à”

-“Chị mày định sẽ chuyển sang lớp mày học”

-“Có thật không?”

-“Chả nhẽ đùa à, Anh Việt hùng của chị còn rất yêu chị, nên nhân cơ hội này nói lại tình xưa. Thằng người yêu mới của chị hết tiền rồi, bỏ nó đi la vờ.”

-“Chị họ của em pro we”

-“Mày cũng không vừa mà, hehe”

*Tại một nơi trống vắng:

Việt Hùng bơ vơ ngồi suy nghĩ một mình,cánh tay đã bết đau, nhớ lúc buổi chiều và vẻ mặt của Ngọc Bích, Việt HÙNG cười mỉm: sao mình lại gặp cô bé đó nhỉ. Chẳng nhẽ đó là định mệnh?

-“Chị kelly ơi, trên lầu có cái này hay lắm”

-“Cái gì mà sồn sồn thế?”

-”Có nhanh ko thì bảo, em lấy hết đừng có trách nhá! đẹp tuyệt vời lun!^^

-“Thế hả, đẹp hả, đến nhanh ko hết ”

-” Woa! quần óa của ai đẹp như thế này, váy chanel, quần michel, dép levi’s, ối giời ơi, đây là sự thật sao?tất cả đều là của mình sao?

-” , ừ của em chứ, em phát hiện ra trước mà, chị mặc quần xip đi!”

-“Cái con này, dáng tao mặc mới đẹp, mày nên nhường cho chị, ngoan nghe kưng!”

-“Đã thế này thì ai cướp được cái nào thì của người đó”

Ngọc Bích đang rửa bát nghe có tiếng ồn trên phòng mình bèn chạy lên và được chiêm ngưỡng cảnh tượng hãi hùng. Hà My và Kelly đang tranh giành quần áo của cô bé

-“Các người làm gì thế? đồ của tôi mà?”

Hà my hất hàm quát Ngọc Bích:

-“Bây giờ nó là của chúng tao!”

-“Không thể được, đó là đồ của tui, trả tui ngay”

-“Cái con này, mày dám nói với bọn tao thế hả?”

-“Các người thật quá đáng”

-“Để tao dạy dỗ ày một bài học xem còn dám lên mặt không!”

-“Cậu mua gì?”

-“Chị cho em xem cái kính màu hồng”

Chị bán hàng ngạc nhiên , lẩm bẩm:“Hình như cậu ta bị gay”. Việt Hùng dường như hiểu ý của chị bán hàng, vội xua tay:

-“Em mua tặng bạn đó, không phải mua cho em”

-”Chị thấy em đẹp trai thế này, chắc bạn gái của em cũng xinh lắm nhỉ?

-“Em vừa chia tay cô ấy rồi!”

Việt Hùng bước đến trường,(hôn nay đi bộ) có hơi buồn khi nghe chị bán hàng nói chuyện. Việt Hùng bỗng thấy cô đơn, nhưng đằng nào thì cô ta cũng theo thằng khác rồi, loại con gái đó, mình không cần.

“say that you love me ...”

-“alo”

-“Anh!”

-“Cô là ai”

-“em Kelly đây mà!”

-“Là cô sao, chuyện gì?”

-“anh sao lạnh lùng với em thế?”

-tít tít.....

-Tức quá mất thôi, chưa gì đã tắt máy rồi.

-“Quái thật, nó không biết đau sao, đánh mãi vẫn lằm lằm lì lì”-Hà My

-“Thôi, đi học, đánh thế là đủ rồi”

-“Chị kelly, sao thế, đang hứng mà!”

-“Đi học”

Kelly tức tối kéo Hà My đi học để lại Ngọc Bích ngồi mình trong căn phòng. Khuôn mặt nóng bừng, đỏ những vết lằn, đau rát. Lặng lẽ một giọt nước mắt rơi.Ngọc Bích ko hận Hà My, chỉ hận số phận, số phận đã định sẵn cho cô bé

-“Mình phải cố lên, đừng sợ, rồi mình sẽ tìm được hạnh phúc thôi! Bà tiên đã nói thế” Ngọc Bích gạt nước mắt gượng đứng dậy chuẩn bị sách vở đi học, không có xe nên phải chạy bộ đến trường. Chạy vội quá nên chẳng may bị ngã. Việt Huy đi học, từ trên xe ô tô, thấy có ai giống như Ngọc Bích.

-“Bác tài, dừng xe lại”

Việt Huy chạy vội dậy đỡ Ngọc Bích dậy:

-“Đúng là cậu rồi Ngọc Bích, ko sao chứ?”

-“Không sao!”

-“Mặt cậu.....”

-“Mình ko có sao, cậu đừng lo, thôi đi học thôi, trễ rồi”

-“Vội lên xe mình đi cho nhanh”

-“Cám ơn cậu”

Suốt dọc đường đi, Việt Huy cứ nhìn Ngọc Bích. “Một cô bé xinh xắn nhưng đáng thương, cô ấy có gì khó nói sao? Đôi mắt kia sao buồn quá!”

Việt Huy đỡ Ngọc Bích vào lớp, cả lớp trở mắt ra, chỉ có Việt Hùng là vô cảm

-” Ê, con kia, thấy người sang bắt quàng làm họ hả?”-Hà Mỹ

-” Hà Mỹ, bạn có thôi ngay đi ko?”

-“Việt Huy à, anh sao phải lạnh lùng với em thế chứ?”

Ngọc Bích bỏ qua tai những lời nói của Hà Mỹ, bước đến chỗ ngồi. Việt Huy vẫn chăm chăm đọc sách, dường như ko có để ý đến cô bé. Một lúc sau

-“Bạn khóc?”-Việt Hùng

-“Không có, chỉ là bụi bay vào mắt thôi!”

-“Nói dối”

Ngọc Bích cúi mặt lắc đầu không nói, Việt Hùng rút từ trong cặp ra cái kính màu hồng

-“Tặng bạn này!”

-“Tặng tôi ư?”

-“Đúng, đền vụ lần trước đó”-Việt Hùng mỉm cười

-“Cám ơn!”, Không hiểu sao Ngọc Bích thấy thật vui.

-“Cả lớp chú ý, hôm nay lớp chúng ta sẽ có bạn mới”

Kelly tự tin bước vào, Việt Huy và Việt Hùng ngả ngửa. Ngọc Bích chẳng hiểu mô tê gì cũng quay ra nhìn và ấp úng

-“Cô ấy.....”

5. Chương 5

-“Cô?”

-“Anh ngạc nhiên quá phải không Việt Hùng?”- Kelly cười khẩy

-“À, Uhm, chẳng nào thì chúng ta đã không còn quan hệ gì, tôi việc gì phải quan tâm ệt, cái tên người yêu cô đâu, sao ko đi học cùng cô?”- Việt Hùng nói xong bỏ ra ngoài, không muốn gặp lại con người này

-“Anh Việt hùng à, sao anh lại nói thế, từ trước đến giờ em chỉ yêu mình anh thôi , thật vậy đó”- Kelly chạy theo kéo tay Việt hùng.

Việt Hùng vẫn cố bước đi, khuôn mặt không biểu lộ một chút cảm xúc, lạnh lùng.

Ngọc Bích nhìn theo Việt Hùng, lòng cảm thấy thật buồn, “người con gái kia là ai, hay là người yêu của anh ta, tại sao khi gặp người đó, anh ta lại trở thành con người lạnh lùng như vậy?”

-“Suy nghĩ miên man gì đó?”-Việt hùng-“Trời mưa ướt hết quần áo rồi mà không biết gì sao? cẩn thận bị cảm đó”

-“Mưa cũng đẹp đó chứ!”

-“Cậu thích mưa không?”

-“Không, cực kì ghét”

-“Vì sao?”

-“Không nói”

-“Mình biết”

-“Cậu biết!”

-“Vì...mình cũng ghét trời mưa!”

Việt hùng bật cười, rút ra chiếc ô màu xanh che cho Ngọc Bích, 2 người ở giữa trời mưa, thời gian như ngưng đọng. Ngọc Bích cảm thấy con người này vừa lạnh lùng, lại có cái gì đó rất ấm áp. Bất giác nhìn vào đôi mắt kia,

Thình thịch, thình thịch..“Chết rồi mình làm sao thế này?Tim mình không ổn rồi, hay là mình yêu hấn, huhu, không phải chứ”-Ngọc Bích

-“Sao, bị bệnh tim hả?”

-”Không, mà chắc thế,...à không, mình chả biết được.

-“Thế thì vào lớp nhanh lên, cậu mà lẩn ra đây thì mình đi tù ồm”

-“Chị kelly, chị thấy chưa, con nhỏ kia nó đang lôi kéo người yêu chị kìa, người yêu em nó còn không tha!”-Hà My

Hà My bĩu môi, lườm Ngọc Bích. Bên cạnh là Kelly, đôi mắt hình viên đạn

-“Mày sẽ biết tay tao”

-”Ngọc Bích, có người gặp này!

-“Ai thế nhỉ?”

-“Cứ ra thì biết, lắm chuyện, người ta đang chờ! Đẹp trai cực!”

-“Oh, được rồi, mình ra ngay!”

-“Lại thằng nào trúng kế hồ li của con này rồi”- Hà My

-“Để xem nó còn cười được không?”-Kelly

Ngọc Bích chạy ra ngoài sân trường, chẳng thấy ai hết ngoài ông bảo vệ, vội chạy vào lớp thì đập vào cái gì đó cứng cứng ầm ầm rồi ngã lăn ra

-“Ồi ời cái gì đấy, đau quá đi thôi”

Người thanh niên đỡ Ngọc Bích dậy và nhìn cô bé

-“Có phải Ngọc Bích không đấy?”

-”Sao anh lại biết tên tôi? Ngọc Bích ngẩng mặt nhìn người thanh niên, anh nỳ cao, da trắng, mắt xanh, mũi cao, trông quen quen. Lắm bầm một hồi kêu to:

-“Anh Jen”

-“May là em còn chưa quên người anh bắt đắ dĩ này.”

-“Anh đang du học nước ngoài mà, sao về Việt nam thế?”

-“Anh về là vì em đấy!” Jen xoa đầu Ngọc Bích, ngọc Bích không hiểu ý Jen

-“Vì em, là sao?”

-“Ngố quá đi, bao nhiêu năm vẫn ngố!”

-”Em hem có ngố!

-“Ai đấy Bích?”-Việt Hùng

-“Là bạn mình!”

-“Chào anh”

-“Jen cười, không đáp, nắm lấy tay Bích kéo đi.” Chúng ta đi ăn kem thôi”

Ngọc Bích chạy theo Jen, nhưng có quay mặt lại, chỉ thấy bóng Hùng cô đơn xa dần.....

-“Dừng, mệt quá, em không chịu được nữa rồi!”

-“Hi hi, yếu thế, vậy thì vào quán gần đây đi!”

-“Em nhớ, hồi nhỏ anh em mình hay vào đây ăn kem!”

Jen nhìn Bích, lấy tay từ từ rút kính ra:

-“Em bỏ kính ra đi, như thế sẽ xinh hơn”

-“Vậy cũng được, anh Jen ơi, hi hi”-”Anh đúng là một người bạn tốt!

-“anh không muốn làm bạn tốt của em”

-“Vậy anh muôn làm gì”

Ngọc Bích ngậy ngô không hiểu mình đang làm một người bị tổn thương, rất đau

“Anh...chỉ là bạn tốt thôi sao?” Jen trầm nghĩ, làm sao để em yêu anh!

-“Kem này là merino sô cô la, kem kia là sữa chua susu, bà chủ, cho thêm cái nữa đi”

-“Sắc, ăn lắm thế, bộ muốn vét sạch túi người ta hả”

-”Anh Jen, sao anh lại mắc phải cái tính keo dán thế, đến em mà cũng phải tính toán sao?

-“Không biết, hết tiền rồi, bắt đền đi!”

-“Hâm, em ăn xong phần luôn đây, cạch anh Jen, ko chơi với anh nữa!”

-“Bó tay, lại giở cái tính giận dỗi”

-“Anh Jen, chết rồi! Bây giờ là 5 h chiều , em phải về không muộn mất” Ngọc Bích hốt hoảng vội xách cặp chạy bắn về nhà

-“Ơ, Bích, kem còn chư kịp ăn xong mà, đúng làdở hơi, thôi mình ăn nốt vậy. Mà sao khi gặp Bích, mình có cảm giác cô ấy đã yêu, một ai đó, có phải người thanh niên vừa nãy không?” Nhìn lại cửa hàng kem, bắt giác nhớ lại thời thơ ấu, có hai đứa trẻ hay đến đây chơi.

-“Ta là công chúa, hãy mua kem cho ta ăn!”

-“Ta là hoàng tử, công chúa đi mua đi”

-“Hoàng tử đi mua đi, không chịu đâu!”
-“Công chúa sau này phải làm vợ hoàng tử, nên chăm sóc chồng sớm đi là vừa!”
-“Hoàng tử đừng mơ, em yêu hoàng tử trong mơ của em cơ! Ko yêu hoàng tử hay bắt nạt đâu!”
-“Công chúa ơi, em đừng yêu người khác!”

-“Sao giờ này mới về , bộ đi chơi với zai quên đường hả, có cần tôi cho cô một trận để chữa thói dụ dỗ trai không?”-Hà My

-“Gớm, nó không muốn ăn cơm đây mà!”-kelly

-“Thế thì chị em mình bỏ đói nó nhá”-Hà my

Hà My và Kelly cười đắc chí, tỏ vẻ sung sướng, Đang cười thì 2 đứa há hốc mồm ra, từ đầu xuống chân ướt sũng nước rửa bát

-“Hự. sặc,,,”sặc,,,”, hự hự, Hà My, cái gì thế”

-“Em ko biết, mắt em cay quá”

-“Tại con kia hay sao í”

Ngọc Bích đang đứng trên lầu, tay cầm chậu nước

-“Các người nên biết, nước rửa bát rất tốt cho da, nhất là da mặt dày”

-“Con kia, mày ám chỉ da chúng tao xấu đúng không?”

-“Tự biết, da xấu hay lòng mề nó xấu”

-“Á á, mày được đấy, dám phản lại chúng tao à, không yên đâu”

-

Cả buổi tối Ngọc Bích bị phạt, không được ngủ, còn Kelly và Hà My thì đi tắm để tẩy mùi hôi. Cả đêm 2 con không ngủ được vì ngứa

-“Kelly, chị gãi hộ em cái lưng”

-“Tao đang ngứa khắp người đây, gãi còn chưa xong”

*Sáng hôm sau

-“Mất mấy người làm sao thế, sao thêm lại hết thế này”-Việt huy

-“Em học bài cả đêm-Hà My”

-“Chị dạy nó học”-Kelly

-“Sao hai người đột nhiên chăm chỉ thế, vậy còn Ngọc Bích, sao bạn cũng giống hai người họ”

-“Mình ko được ngủ”

Kelly và Hà My vội bịt mồm Bích cười gượng

-”Nhà Bích có việc gì mới về nên phải thức trò chuyện ấy mà, đúng không?

Bích không nói gì mà lại lăn ra ngủ (dễ thương như con mèo con nhà em)

-“Dậy đi Bích, tan học rồi”-Việt hùng

-“Ờ”-Ngọc Bích ngó quanh, mọi người đã về hết cả rồi

-“Sao mình ngủ say thế nhỉ?”

-“Mình đưa cậu về, đi thôi”

-“Thôi, không cần đâu, mình đi bộ về cũng được!”

-“Uhm,Vậy mình đi bộ cùng cậu nhá!”

-“Vậy cũng được!”

Ngọc Bích đi bộ cùng Việt Hùng, con đường dài đầy lá khô, rất tĩnh lặng

-“Tại sao mỗi lần gặp Kelly, cậu lại trở thành một người lạnh lùng khác hẳn vậy?”

-“Cậu biết con người có tình yêu và cũng có cả sự hận thù không, Kelly là người yêu cũ của mình, mình không có hận cô ấy, nên cố tình tránh mặt thôi!, cậu cũng có điều đau khổ, mình cũng thế, con người không phải lúc nào cũng có niềm vui, nhìn cậu thật buồn”

Ngọc Bích hơi sững lại, nước mắt chực tuôn rơi nhưng kìm lại được, vội lảng

-“Đến rồi, mình sống ở đây!”

-“Đây là nhà của hà My mà, không nhầm chứ!”

-“Như lời cậu nói, cuộc sống của mình không phải là lúc nào cũng có niềm vui!”

Việt hùng đứng im lặng hồi lâu, rút túi áo ra 2 cái kẹo mút đưa cho Ngọc Bích,

-“Cậu ăn đi, cuộc sống của cậu có thể sẽ xuất hiện màu hồng, mình biết tại một nơi nào đó, cha mẹ của cậu đang rất thương cậu”

Hùng quay bước đi, để lại trong tâm hồn một cô bé một điều gì đó...thật đặc biệt

-“Em biết, anh là người tốt, ước gì hoàng tử trong mơ của em là anh!”

Chiều hôm đó, Ngọc Bích không còn buồn, cô đơn nhiều nữa. Cô bé đã yêu đời hơn, ăn kẹo mà lòng lâng lâng vui sướng. Sáng hôm sau, lại có hứng dậy sớm, chuẩn bị sách vở rồi bắt xe buýt đến trường.

Mọi hôm toàn đi bộ nên đây là lần đầu đi xe buýt, do thời gian còn sớm, nên xe buýt rất tĩnh lặng, chỉ có 1 vài người khách đang ngủ. Bích ngã đầu vào ghế và thiếp đi đến khi có tiếng gọi:

-“Dậy đi cô bé, đến trường rồi!”

Ngọc Bích tỉnh giấc, vẫn còn hơi ngái ngủ, dạo bước vào trường, nhìn đồng hồ

-”Bây giờ mới có 5h sáng, liệu mình có đến sớm quá không?

Ngọc Bích chạy vào lớp, hơi tối nên chả nhìn thấy gì cả. Định bụng vào chỗ ngồi ngủ tiếp. Chợt có một cái gì đó như ai tát vào mặt cô bé: Bốp

-“Á” Bích giật mình tỉnh dậy hét to, tát lại người đó một cái rồi mới biết là người đó đang ngủ, trông giống Việt Hùng. Bích bán tính bán nghi định lại gần cho nhìn rõ thì hùng mở mắt

-“Cậu làm gì ở đây? Sao tát mình đau thế!”

-“Mình tất nhiên là đi học rồi!”

-“Bây giờ mới có 5h mà, điên hả?!”

-“Thế còn cậu thì sao, điên! ngủ ở đây. Bị sốt ko đấy!”

-“Mình ko về nhà, đưa cậu về rồi quay lại đây luôn. Một căn nhà đáng ghét.”

-“Căn nhà đáng ghét? Dở hơi, có nhà không về. Đồ hâm hấp”

-“Đó ko phải là nhà của tôi, tôi ko có nhà! Cậu không hiểu được đâu!”

-“Mình mong có nhà để về mà chả được, đâu có như cậu chứ!”

-.....

-“Sao ko nói gì?”

Ngọc Bích lay Việt hùng, căn phòng học vắng lặng tưởng chỉ có hai người, nhưng tại một góc nào đó, có một người đang ngồi, im lặng, chăm chú nhìn

Việt Hùng đột nhiên vùng dậy quàng tay ôm Ngọc Bích, chả hiểu sao mình lại quan tâm con nhỏ này như vậy? hay tại nhỏ quá đáng thương chăng? Ngọc Bích sững sờ, đẩy Việt hùng ra

-“Cậu đừng động đây, mình biết cậu rất đáng thương nên mới ôm cậu an ủi, ko có gì đâu!”

-“Mình ko có đáng thương!”

-”Một cô bé bị cha mẹ bỏ rơi có đáng thương ko? Số phận của một cô bé là thế, và một cậu bé đáng thương, mất đi người mẹ duy nhất. Số phận chúng ta là thế đó, rất khó có thể tìm được hạnh phúc

Ngọc Bích lơ mơ, ko biết là ngủ hay thức nữa, con người này là ai

-“Mình...”

-”Đừng nói gì cả, hãy để yên như vậy, một lúc thôi!

-.....

-“Cậu đừng ở nhà Hà My nữa mà hãy đi tìm cuộc sống tự do của riêng cậu, có được ko?”

-“Uhm”

Hùng buông tay, mỉm cười với Bích: -“Ngoắc tay nào!”

-“Ok”

-”Cái ngoắc tay giữa lúc mặt trời mọc, được ánh nắng ban mai dọi vào.

-”Ít ai biết được, quay ngược cái ngoắc tay kia là hình trái tim” -Bà tiên

-“Họ có yêu nhau ko bà tiên?”-Thiên thần

-“Ta ko biết, phải để xem họ có biết quay ngược cái ngoắc tay kia ko?”

-“Sắc, họ ngây thơ lắm, ko biết gì đâu!”

-“Ngu thế, ko phải là họ biết quay ngược cái ngoắc tay kia mà là.....”

-“Mà là gì?”

-“Mà là.....”

-“.....? Bà tiên nói đi chứ! mà là gì?”

-“Thôi không nói nữa, ta phải về dạy thêm cho thiên thần để hiểu, Trên thế gian nhiều điều không thể nói được bằng lời”

Trong góc tối, vẫn có một người.

6. Chương 6

Tùng tùng tùng“trống vào lớp”

-“Hôm nay là đến bàn của Hà My trực nhật rồi!”- Lớp trưởng

-“Bích đi đặt dễ hộ tót!” Hà My

Ngọc Bích chạy đi đặt dễ hộ Hà My, và một người đi theo. Việt huy, ko nói gì lẳng lặng ôm Bích

Bích tức giận tát cho Huy một cái

-“Tại sao lại ôm tôi?”

-“Thế tại sao anh tôi ôm được mà tôi lại ko? cậu nói đi!”

-“Anh có bị làm sao ko? ”

-“Ngọc Bích à, Huy yêu Ngọc Bích, thật đấy! Bích đừng yêu người khác!”

-“Tôi ko yêu ai cả!”

-“Có thật không?”

-“Thật!”

-“Có dám thề không?”

-.....

-“Ko dám có nghĩa là cậu yêu người khác!”

Bích ko nói được câu gì, chạy bắn về lớp, lòng hoang mang. Việt Huy sao lại là một người khác hẳn vậy, có còn là Việt Huy trước kia?

Tại biệt thự nhà ông Việt

Cộc cộc cộc

-“Anh! em Huy đây!”

-“Vào đi”

Việt Huy lặng lẽ bước đến cạnh con người đang im lặng. Trên tay người đó là bức ảnh một chàng trai và một cô gái, trên môi là nụ cười hạnh phúc

-“Anh rất nhớ mẹ đúng ko?”

-“.....”

-“Anh có giận em ko?”

-“Vì sao?”

-“Vì em đã chiếm hết tình yêu thương của ba!”

-“Cái tình yêu đó, từ lâu tôi đã ko dám mơ rồi, nên ko trách cậu đâu!”

-“Em biết anh đã từng rất yêu chị Kelly!”

-“Đó là ngộ nhận, ko phải là tình yêu!”

-“Vậy.còn Ngọc Bích?”

Hùng hơi nhếch mép.-“Cậu đã nhìn thấy tôi ôm Ngọc Bích đúng ko? Nhưng tôi ko có yêu, vì trái tim đã chết rồi, nên cậu yên tâm, tôi chỉ là an ủi một cô bé có số phận đáng thương mà thôi!

Hùng nói , nhìn ra ngoài cửa sổ, lá thu đã gần rụng hết, màu đông lạnh lẽo sắp đến, trái tim tôi có thể tan chảy ko?——

Ngồi trong lớp, Ngọc Bích như là mất hồn, đầu óc lơ mơ, lời nói của Việt Huy cứ văng vẳng bên tai,

-“Mình làm sao thế này, bị điên hay sao í, sao mình suy nghĩ lung bung nhiều làm gì ệt! Cậu ấy yêu mình ư? Mình chỉ là một cô gái bình thường thôi, bây giờ còn phải đi làm giúp việc cho người ta nữa. Nhưng tại sao mình ko dám thề là mình chưa từng yêu ai, tại sao? Nhưng thôi, đừng để ý lời cậu ta, bây giờ mình phải nghĩ làm sao rời khỏi nhà Hà My”

Tan học, Ngọc Bích dạo bước thật nhanh, vào đến nhà là chạy ngay lên phòng sắp xếp hành lí, vội vàng đi ra khỏi nhà

-“Này! Bích, đi đâu đấy!, ko nấu cơm hả, bộ định đi hẹn hò sao?”

Ngọc Bích dừng lại, không thèm quay mặt nhìn Hà My

-“Đi khỏi cái nhà này, bất kể nơi đâu cũng được, chỉ cần ko kần gặp mặt cô nữa!”

-“Đứng lại, tao ko ày đi đấy, mày phải làm ô sin cho tao!”

-“Tao cứ đi đấy, mày có quyền gì mà bắt tao ở lại!” Ngọc Bích tức giận kéo hành lí đi thật nhanh. Hà My hốt hoảng la to

-“Chị Kelly ơi! xuống đây. Con Ngọc Bích nó muốn trốn nhà này! Nhanh lên”

Kelly xồng xộc chạy xuống, giằng lấy vali của Ngọc Bích. Với sức lực của hai con giặc cái thì Ngọc Bích yếu ớt ko thể chống lại được nên bị chúng nhốt vào phòng

-“Tao khoá trái cửa này! đồ mày trốn được đấy”.

-“Mở cửa ra, mở cửa ra”

-“La hét làm gì ệt, Ngoan ngoan ở trong nghe chừng, ko chị cho nhin đói đấy”

-“Có tin tao báo công an ko?”

-”Ui, nó dọa báo công an kìa chị Kelly, sợ quá đi mất thôi! HA ha

Ngọc Bích tức quá, gào mãi cũng mệt, ngủ thiếp đi. Trời mưa đông lạnh làm cô bé thức giấc. Ban đêm yên tĩnh có vài hạt mưa phún bay bay. Lá thu đã rụng gần hết làm cô bé thêm cô đơn. Ai có thể khiến cô bé hết cô đơn khi một thân một mình đây?Đường như mọi người cũng ngủ cả.

-“Hai con người kia đang say giấc nồng đây, hìhì, nhân cơ hội này trốn luôn!”

Ngọc Bích rón rén xách hành lí, nhảy qua cửa sổ

-“Oack, ui da đau quá, tí thì tàn phé chứ chẳng chơi”

-“Chà, ngoài trời sao lạnh thế này” Ngọc Bích lê cái thân gầy guộc trên con phố Hà nội, ko một bóng người

-“Biết đi đâu bây giờ?”

-“Ngao ngao”

-“Ma! hu hu ” Cô bé sợ sệt ngồi thụp xuống ôm mặt ko dám mở mắt

Thật trùng hợp, Việt huy cũng đang buồn, đang dạo trên chính con phố này

-“Cô ấy yêu ai, có phải anh Việt hùng ko, sao ko dám nói ra, thật buồn quá”

-“Trên phố giờ này vẫn có trẻ em vị thành niên đi bụi sao?” Huy lay Ngọc Bích

-“Này”-Huy

Ngọc Bích giật mình ngẩng mặt lên

-“Ma, tha cho cháu, cháu sợ ma lắm”

-“Sao, sao Bích lại ngồi đây!”

-“Ồ, sao biết tên tôi”

-“Mình là huy đây mà, cậu ở đây làm gì”

-“Đị bụi”

-“Sặc, bỏ nhà đi bụi, ko tin”

-“Tin hay ko là tùy, ui cha lạnh quá”

Việt Huy mãi nói chuyện bây giờ mới để ý Ngọc Bích co ro từ nãy giờ, làm da thâm tím lại vì lạnh, nghĩ thầm:“Tại sao cậu ấy lại cô đơn một mình như vậy, đường phố lạnh thế này, lại ko có áo ấm, thật là”

Việt huy cởi áo khoác của mình ra, khoác cho Ngọc Bích

-“Đây là...”

-“Mặc vào đi, cậu lạnh mà”

-“Hi hi cảm ơn cậu”

-“Thế bây giờ cậu muốn đi đâu? sao lại bỏ nhà Hà My thế? Cậu ta đối xử ko tốt với cậu à”

-“Ko, mình muốn tự lập nên mới bỏ đi, nhưng chưa biết sẽ đi đâu”

-“Đi với mình, mình có chỗ này”

-“Cũng được cảm ơn cậu,” Ngọc Bích mỉm cười, nụ cười khiến cho trái tim Huy đập rộn ràng nhưng Ngọc Bích ko hề biết.

Trước mặt Ngọc Bích hiện ra một ngôi nhà lớn, tuy ko to như nhà cũ nhưng rất tiện nghi

-“Đây là chùa khoá”

-“Mình ko ở đâu”

-“Cậu chê à Bích”

-“Ko, nó quá sang trọng, mình sẽ ko có tiền trả”

-“Đây là nhà cũ của gia đình mình, cậu cứ ở tạm đây, ko phải lo gì cả,Uhm cậu có đói ko, mình đi mua cái gì ăn”

-“Có, từ tối đến giờ chưa được cái gì vào bụng cả, đói quá”

Nói đến đây thấy Huy chạy biến đi, khoảng 5 phút sau hồng hộc chạy đến mang theo một túi đồ ăn

-“Mì tôm hả”

-”Không, là gà rán KFC

- cái này cũng ngon lắm, lâu lắm rồi mình chưa được ăn”

-“Thế thì ăn nhiều vào”

Ngọc Bích sung sướng ăn hết 4 cái đùi gà

-“Ngon quá đi mất thôi”

Mãi ăn, Bích ko để ý thấy Hy đang nhìn mình, bèn chìa cái xương ra

-“Ăn đi”

-“Còn xương mới đưa mình ư?”

-“Có ăn ko, ko ăn thì thôi”

-”Sặc, ăn hết rồi mới đưa người ta

-” ” Mình ăn xong rồi, cậu về đi

-“Vô tình thế, muộn thế này rồi, ngoài trời lạnh nữa, cậu muốn mình chết cóng hả?Hay là...mình ngủ luôn ở đây ”

-“Ý đồ gì đây? Ko ko về đi”

Bích đẩy việt Huy

-“Căn nhà to thế này có ở hết được ko? Mình nghe nói hồi xưa, ở đây có một cô nữ sinh bị người yêu bỏ đã treo cổ tự tử ngay cạnh gian phòng này, thỉnh thoảng rất hay hiện hồn về”

Từng lời nói của Việt huy như gió rít vào tai Bích, Ngọc Bích tái mét mặt mày, tay run run nói khẽ

-“Có.. có thật ko?”

-“Thật, mình nói dối cậu làm gì chứ!”

Việt huy cứ tưởng nói thế, ngọc Bích sẽ ôm lấy mình vì sợ, nhưng ko, Cô bé chạy vào nhà, lấy từ va li con gấu bông ra ôm

-“Sợ quá mất thôi”

Huy cười khỏ, Nghĩ thầm” Mình bằng da bằng thít đây ko muốn ôm, lại đi ôm gấu bông!ước gì mình là con gấu bông kia” Thế là giằng lấy gấu của Bích

-“Trả mình đây!”

-“Bích này, mình có chuyện này muốn nói!”

-“Chuyện gì!”

-“Mình mình rất mến cậu, còn cậu thì sao!”

-”Huy.....(Ngập ngừng).....mình mình ko biết nói thế nào..nhưng mình.....hình như mình.....

-“Đã yêu Việt Hùng đúng ko”

Bích tắt lịm ko nói được câu gì, cổ họng cứ như mắc nghẹn, mắt lơ dờ, ngất xỉu vào người Huy

-“Ơ, Bích, cậu sao thế này....Trán cậu nóng quá, cậu sốt rồi”

Việt Huy bỗng Bích vào giường, cẩn thận chăm sóc cho cô bé cả đêm. Ngọc Bích vừa ngủ mơ vừa khóc

-“Bố mẹ, tại sao lại bỏ con, huhu” Huy nắm tay Bích, long buồn vô hạn,“cô ấy sao thế, nhỏ bé dường này mà đã phải chịu nhiều đau khổ vậy ư?”

Hôm sau, Việt Hùng đi học nhưng ko thấy Bích đâu, lòng có hơi trống vắng.

-“Này Hà my, sao hôm nay Bích ko đi học”

-“Em ko biết!”

Hùng thở dài, “mình sao phải quan tâm cô bé đó nhỉ? cuộc sống của mình đã đủ rắc rối rồi!”

7. Chương 7

Tại đài loan

-“Alo”

-“Alo có phải ông Ngọc ko”

-“Phải”

-“Chúng tôi là tập đoàn trang sức lớn nhất Anh quốc, cậu chủ Jen của chúng tôi muốn hợp tác với ông để gây dựng lại tập đoàn đá quý của ông tại Việt nam”

-“Cảm ơn, cảm ơn”

Đặt máy điện thoại xuống, lòng ông Ngọc bỗng trào dâng, ông quá đỗi vui sướng, ko thể tin được, như một kì tích vậy

-“Bà ơi, thế là chúng ta sắp gặp lại Ngọc Bích rồi”

-“Tôi nhớ nó quá, từ lúc bỏ nó ra đi, ko lúc nào tôi ko tự trách mình quá tàn nhẫn với con bé”

-“Bà yên tâm, tôi đã tìm được cơ hội gây dựng lại tập đoàn rồi, sẽ nhanh thôi”

-“Ai giúp chúng ta vậy?”

-“Cậu chủ Jen ”

-“Cậu ta ko có điều kiện gì à, chịu giúp ko chúng ta ư”

-“Tôi ko biết nhưng chỉ cần xây dựng lại sự nghiệp, điều kiện gì tôi cũng chấp nhận!”

nhắm týt, mình thấy khá giống tâm trạng của cả 3 người.

Sau đây là bài hát:“Cây lá và gió” rất hay do Việt Hùng, Việt Huy và Ngọc Bích biểu diễn

xin một tràng pháo tay cổ vũ cho 3 người nào

Việt Hùng: Mùa thu lại sang héo hắt gieo trong lòng nước mắt, dường như mùa thu cũng biết chờ đợi rồi sẽ đến. Ngày anh và em đến bên nhau, ngày ấy ta gần bên nhau như đôi bạn thân. Tưởng như tình yêu vẫn muôn đời không rời...

Tại vì anh biết yêu em nhưng ngại chẳng nói nên cảm nín thôi. Từng ngày anh vẫn bên em hi vọng một mai em sẽ đến với anh. Để rồi một ngày một cơn Gió thoảng qua gió khẽ mang theo chiếc Lá là em mãi xa lìa Cây, vì anh lặng thầm như Cây chưa kịp nói lời yêu Lá bao giờ.

Ngọc Bích: Ngoài sân nhẹ rơi chiếc Lá - em nghe trong lòng buốt giá. Dường như mùa thu cũng biết chờ đợi là mãi mãi. Ngày em hồn nhiên đến bên anh, ngày ấy em là chiếc Lá hạnh phúc bên Cây. Tưởng như ngày mai Lá sẽ bên Cây không rời...

Tại vì em đã yêu anh nên chờ đợi trái tim anh ghé thăm, từng ngày em vẫn bên anh hi vọng một mai anh sẽ nói tiếng yêu. Dù rằng một người là cơn Gió thoảng qua, Gió mang theo chiếc Lá là em mãi xa lìa Cây. Vì chờ mong Cây... nói lời yêu Lá một ngày!

Việt Huy: Mùa đông nhẹ trôi lướt thướt cho thu buồn cất bước, dường như mùa đông đã đến và lạnh lùng cũng sang. Ngày anh lặng thinh đến bên em, chỉ biết âm thầm yêu em đơn phương từ xa. Chỉ nghe tình yêu khẽ ru hồn vào mơ hồ.

Tình cờ anh đến bên em như tình cờ Gió miên man lướt qua. Từng ngày anh vẫn yêu trong vô vọng vì chiếc Lá không muốn rời xa Cây. Để rồi một ngày một cơn Gió thoảng qua, Gió khẽ hôn lên mái tóc và mang lá xa lìa Cây. Và anh nguyện là cơn Gió, mang chiếc Lá rời xa Cây một ngày.

P/S: Thật lòng chiếc Lá xa Cây không phải vì Gió mang theo lá bay. Mà vì Cây đã luôn luôn vô tình làm chiếc Lá hững hờ xa Cây. Để rồi một ngày một cơn Gió thoảng qua, Gió mang theo chiếc Lá - gạt nước mắt xa lìa Cây. Tình yêu vô nghĩa nếu thiếu một lời yêu chân thành ... Tình yêu ngàn đời vô nghĩa, nếu thiếu một lời yêu chân thành!

Việt Hùng ko hiểu sao dạo này thấy thiếu thiếu cái gì đó, ko còn được gặp Bích nữa, lòng Hùng cô đơn , nhớ cô bé!

-Việt Huy, cậu có biết vì sao dạo này Bích ko đi học ko?”

-“Em ko biết!”

-“Thật hả?”

-“Em có tìm nhưng ko có thấy, chả biết cô ấy đi đâu”

-“Cô bé đó đi đâu đc nhỉ, sao lại ko đi học”

-“Sao anh quan tâm cô ấy thế”

-“Anh đâu có”

-“Có đấy”

-“Không”

-“Anh ko phải dấu em”

Việt Hùng bỏ đi, cố giấu nét mặt của mình lúc này, ko muốn đứa em trai có thể phát hiện ra tâm trạng của anh, hoang mang

Việt Huy nhìn theo bóng Hùng, lòng ghen tị, đố kỵ. Huy ko biết rằng lòng ích kỷ đang xâm chiếm tâm hồn của cậu

-“Nếu như anh cũng yêu Bích, thì hai người sẽ hạnh phúc, thế còn mình thì sao, ko được, em sẽ ko thể để Bích rời xa em”

Ngọc Bích tuy còn hơi ốm nhưng phải đi tìm việc làm để kiếm tiền chi trả học phí, Cô đã tìm được công việc rửa bát tại nhà hàng, công việc rất vất vả so với sức của Bích nhưng là một cô bé cứng rắn đã trải qua nỗi đau, nó có đáng gì đâu

Bên ngoài nhà hàng.....

-“Tiền thế đủ chưa?”-V Huy

-“Anh hôm nay hào phóng ghê!”- Hoa(nhân viên nhà hàng)

-“Nói nhiều”

-“Anh thâm thật đấy!” nói xong Hoa ưỡn ẹo đi vào nhà hàng. Huy cắn chặt môi:“Xin lỗi! Bích”

-“Bích, chị nhờ tí”- Hoa

-“Dạ, em rửa nốt đồng bát này đã”

-“Ra đây nhanh lên”

-“Dạ”

-“Em làm hộ phần việc còn lại của chị hôm nay đi, một hôm thôi”

-“Không-Bích xua tay ”ko dc đâu”

-“Xin em mà, hôm nay em gái chị nó đẻ, nó chỉ có một mình, chị ko thể ko đến bệnh viện chăm sóc nó”

-“Ồ, em.....”

-“Cám ơn em, chị đi đây..!” Nói rồi Hoa phóng luôn lòng hoan hỉ” Thằng kia ình lăm tiền quá”

Trong khi đó, cũng tại nhà hàng này, một kế hoạch đã được vạch ra kĩ càng

-“Anh vào đi”- V Huy

-“Cậu đưa tôi đến đây làm gì?”

-“Đơn giản chỉ muốn một bữa cơm thôi, và giải đáp những thắc mắc của anh thời gian gần đây!”

-“Thắc mắc ư.....”

-”Anh sẽ hiểu ngay thôi!, bàn 5 , anh vào trước đi, em đi toa let

V Hùng ngồi trong nhà hàng, ko hiểu lời nói của Huy vừa nãy có ý gì, suy nghĩ mãi cũng ko ra

-“Thực ra là chuyện gì mới đc chứ!.....”

Tại bàn 4.....Có tiếng la hét.....

-“Bỏ tui ra, các người làm gì vậy?”

-“Lại đây với anh, em xinh xinh ơi!”

Việt Hùng quá chúng tui quay lại, thấy một cô bé đang bị một ông khách sàm sỡ, mà sao cái dáng người ấy, giọng nói ấy, sao lại ở đây. Như có lực tác động, Hùng bật dậy chạy ngay đến đám cho vị khách nọ một trận tới bời

-“Lần sau đừng có mà bắt nạt con gái nhà lành nghe chưa! tao cho ăn đập đấy!” Nói xong quay sang gạt nước mắt cho Bích

-“Sao lại là cậu ,,.cậu đi làm cái nghề này mà nghỉ học mấy hôm nay ư? Cậu đã hứa với mình khi rời khỏi nhà Hà My sẽ sống tốt hơn, nhưng mình đã nhầm, cậu cũng chỉ là những cô gái khác!”

-“Không! cậu hiểu lầm rồi, mình mấy hôm trước bị ốm!”

-“Vậy còn hôm nay? mình nhìn thấy cũng là nhầm ư?”

-“Cậu ko tin mình thì thôi, mình làm gì là quyền của mình, hà có gì mà mắng mình! huhu”

-“Tuỳ!”

V Hùng tức giận phóng xe bỏ đi, Huy ở trong góc phòng khách sạn nhìn theo với kết quả thắng lợi

-“Anh, Ngọc Bích, đừng trách ai đã chia rẽ hai người, chỉ vì tôi sợ hai người sẽ yêu nhau nên phải làm vậy mà thôi!”

Từ lúc chia rẽ Hùng và Bích, Huy chưa có được hạnh phúc dù chỉ một giây, tâm trạng Huy lúc nào cũng buồn bã và đau khổ, vì Bích, vẫn ko yêu Huy và Huy đã hiểu ra một điều

8. Chương 8

Từ hôm đó, N Bích và V Hùng luôn tránh mặt nhau. Học cùng lớp nhưng ko hề nói chuyện, Khi thoáng Bích có bắt gặp Hùng đi cùng Kelly ở hành lang nhưng cố cúi mặt xuống làm bộ không để ý. Cả ngày đi học buồn bã, chỉ có mỗi Huy là hay bắt chuyện với cô bé. Nhiều khi Huy muốn tiến xa hơn nhưng chỉ nhận được vốn vẹn hai chữ: tình bạn. Huy biết Bích chỉ yêu anh Hùng mà thôi. Lặng lẽ để đầu Bích dựa vào vai, Huy lặng thầm

“Khi em khoác tay anh, anh biết em chỉ giả vờ thôi, em chỉ yêu anh ấy, nhưng anh vẫn thầm mong ước người em yêu là anh dù anh biết là không thể.....mỗi khi em cười, anh ước gì để cho thời gian ngừng trôi để giữ mãi giây phút này.....nhưng em có còn cười nữa không.....anh đâu còn thấy em cười, nhìn em đau khổ, anh biết đó là lúc anh cần rời xa em, để em được hạnh phúc”

-“Huy đang nghĩ gì thế, có thể nói ình biết ko?”

-“Làm sao lại nói được, bí mật”

-“Mình”

-“Bích nè, hình như Bích và anh Hùng đã hiểu lầm nhau rồi”

-“Hiểu lầm ư, nếu anh ấy tin mình thì đã ko hiểu lầm, phải nói thế nào nhỉ, mình đã ko để ý đến chuyện đó nữa rồi”

-“Cậu đang khóc đấy”

-“Không phải đâu!”

-“Mình đi có chút việc!”

-“Ồ, đi đâu vậy?”

Huy bỏ đi, mang theo hơi lạnh của mùa đông

-“Mình phải sửa chữa lỗi lầm này, nhất định là thế”

Huy đến bên V Hùng, đang ngồi đọc truyện tranh một mình

-“Anh! em có chuyện riêng muốn nói với anh”

-“Nói luôn ở đây ko đc sao?”

-“Ngoài ban công trường. 5 phút”

Hùng lưỡng lự bước theo Huy:

-“Đến rồi, cậu nói đi. tôi có rất ít thời gian”

-“Tháng sau là anh em mình đi du học rồi”

-“Đúng thế”

-“Anh ko có gì luyến tiếc sao?”

-“Không có”

-“Vậy còn Bích, anh đã hiểu lầm cô ấy rồi, anh hãy xin lỗi cô ấy, một lần thôi!”

-“Tôi sai à, mà phải xin lỗi”

-“Tất cả chuyện ngày hôm đó là do em sắp đặt, ko có liên quan gì đến Ngọc Bích cả, là lỗi của em đã gây hiểu lầm cho hai người”

Nói đến đây Huy đã thấy Hùng bỏ đi

-“Anh có cần là con người lạnh lùng thế ko?”

-“Tôi là thế đó!”

Việt Hùng lòng băng khuâng:” Mình làm như vậy có đúng, chẳng nhẽ mình trách nhầm cô bé đó, chiếc là thu cuối cùng chưa rụng, may quá, đừng rụng vì cây yêu lá rất nhiều. Rảo bước hùng có nghe trái tim nhói đau . Vì tôi là người như thế đó!”

Huy buồn bỏ đi mà quên mất Bích đang chờ, 5 phút, mười phút, rồi 2 tiếng.

-“Bảo đi một tí gì mà lâu vậy trời”

Có tiếng gọi từ sau lưng khiến Bích giật mình:

-“Cô bé gì ơi, có mua kẹo bông đường ko?”

-“Nhưng tôi ko có tiền”

-“Vậy tôi cho cô một cái ăn thử, ngon lắm đấy!”

-“Cám ơn bác” Bích cầm lấy kẹo và bắt đầu ăn

-“Ngon quá”

-”Cô có biết ý nghĩa của kẹo Bông đường ko?”

..”

-“Ngày xưa có một nàng công chúa rất xinh đẹp, vương quốc của cha công chúa bị giặc xâm chiếm và nàng lang thang đến một vương quốc của một vị hoàng tử rất đẹp trai.Để sống nàng phải làm kẹo bông bán và chính hoàng tử đã rất thích ăn kẹo bông công chúa làm, đương nhiên là cũng yêu công chúa rồi”

-“Thật chứ, câu truyện có hậu quá, như vị ngọt của kẹo bông vậy”

-“Chúc cô bé cũng tìm được hoàng tử của mình”

Bích nghe bác bán kẹo nói, bỗng nhớ raĐúng rồi, bà tiên đã từng nói, hoàng tử của mình, ôi sao mình quên khuấy được nhỉ” Bất chợt Bích nhớ Hùng, trái tim đau nhói rồi lại thôi, “Mình có thể quên được mà”

-“Này....sao lại tấn ngăn người ra vậy?”

-“a anh Jen, anh đi đâu cả tháng nay vậy?”

-“Anh đi có việc rất quan trọng!, anh về lần này là chuyển đến trường Bích học”

-“Ồ Anh tốt thế sao ko học?”

-“Anh thích ở Vn đây, ko đc sao?”

-“Được chứ, ở chơi với em”

-“Okie”

Jen chuyển đến trường Bích thoát cái đã được hai tuần, nổi tiếng là đại công tử giàu có, đẹp trai nên có rất nhiều girl theo. Đến Kelly và Hà My cũng phải ghen tị với N Bích vì có anh đẹp zai như vậy kết bạn. N Bích cũng nhờ đó ko bị ai khinh thường như trước nữa. Cô bé cũng rất ít khi chạm mặt với Hùng và Huy, dường như đã sắp quên thì cho đến 1 ngày

-“Anh Jen, anh là con heo thối, dám trêu em là gầy giờ xương hả?”

-“Chả nhẽ em béo chắc, đáng người em chỉ đáng làm cái que củi thôi”

-“anh muốn chết hả?”

Hà My và Kelly bĩu môi:

-”Sao con kia tốt số thế, quen được anh jen, lăm tiền-Kelly

-“Mĩ nhân kế”- Hà My

-Huy kìa -kelly

-“Anh huy sao tự dưng tìm em thế, anh có chuyện quan trọng muốn nói với em phải ko?”- My

-“Ai bảo tôi đi tìm cô, nghĩ quá xa rồi đấy!”

-“Anh đừng giả vờ nữa, anh nhớ em mới đi tìm em đấy thôi”

-“Buồn nôn! Thực ra....tôi cũng có chuyện này! Uhm để ra chỗ Bích rồi nói!”

-“Có chuyện gì nói đi chứ, ngồi im là sao?”

-“Chuyện này.....”

-“Sốt ruột quá, nhanh lên”

-“Tuần sau, mình và anh Hùng sẽ ko ở đây nữa rồi”

-“Đi đâu hả, chuyển trường à”

-“Ko, gần như thế, là đi du học”

-“á, Hà My và kelly đồng thanh kêu lên”

Huy tưởng rằng Bích sẽ ngạc nhiên nhưng cô bé hững hờ như ko có chuyện gì xảy ra khiến Huy hơi bất ngờ

-“Chúc mừng hai người!”——

-“Úi em chết mất” -Hà My

-“Sao anh Hùng nỡ bỏ em Kelly ở lại một mình thế này”

Jen: -” Các bạn nghĩ kĩ chưa? Ở Việt Nam hiện nay cũng có rất nhiều cơ hội học tập tốt, ko nhất thiết phải sang nước ngoài du học”

-“Tôi ko thích ở Việt Nam, đơn giản thế thôi!”- Việt Hùng đã đến từ lúc nào

-“Thôi nào, trước khi đi, mình mà anh Hùng dự định sẽ tổ chức một buổi đi chơi SaPa chia tay, Oke?”

-“Ở Sapa á, lạnh lắm nhưng có tuyết, woa, sướng wa”

-“Ya”

Ngọc Bích ko nói gì, lẳng lặng bước đi tránh mặt Việt Hùng. Bất chợt có một bàn tay ấm kéo lại

-“Cậu sẽ đi chứ?”

-“.....”

Người đó chợt quay mặt, bỏ đi trước sự ngỡ ngàng của Bích, đôi má Bích nóng dần

-“Tại sao người ấy lại muốn mình đi?”

-“Nghĩ gì thế? vào lớp thôi Bích, mai nhớ dậy sớm để chuẩn bị đi chơi nhé” -Jen

Cả đêm hôm ấy, Bích ko ngủ được, cô bé cứ trần trọc suy nghĩ mãi.

-“Nên đi hay ko nên đi? ”

-“Đi or ko đi”

-“Đi or ko đi”

-“Đi or ko đi”

Cả đêm lảm nhảm, cũng đến 3 giờ sáng mới ngủ được

-“Đi, lần cuối cùng, và là cơ hội cuối được.....”

Sáng hôm sau

-“Trời ơi, sao Bích vẫn chưa đến?” -Huy

-“Để anh gọi điện”

-“Alo”

-“Bích, dậy đi, mọi người đang chờ em đấy!Biết mấy giờ rồi ko”

-“Hả, thôi chết sao em lại ngủ quên được nhỉ” -Cô bé lặn từ trên giường xuống đất trông đến buồn cười, vội sắp xếp đồ đạc mà quên rửa mặt và chải đầu(khổ thân)

-“Đến rồi hả?”- Jen

-“Hi hi hi ”

-“Hô hô”

-“Ha ha”

-“Mọi người cười cái gì đấy?”

-“Bích này- hà my, cậu ngủ dậy đã rửa mặt chưa?”

-“Để anh chải đầu cho em, bơ phờ quá mất thôi”- jen

Bây giờ có lẽ Jen là người thân thiết nhất với Bích, bởi lẽ Bích tính tình đã thay đổi, ko thích tiếp chuyện với người khác, lạnh lùng như tính con trai, đâu còn hồn nhiên như ngày nào...

-“Em tự chải được, đưa lược cho em”

-“Đi thôi, đến giờ rồi”- Hùng

Bước lên máy bay, Bích có cảm giác thật lạ, vì đây là lần đầu đc lên máy bay

-“Ngồi im đi, lạ lắm à mà nhìn suốt thế, như con sâu đo”

-“Cứ mặc em, anh nói nhiề thế. Đồ cổ lỗ sĩ”

-“Em...”

-“Xin quý khách giữ trật tự trên máy bay!”

-

9. Chương 9

-“Tí biết tay anh”

-“Hai người tám thế đủ chưa? nói nhiều quá đấy” -Hà my

-“Đúng đấy, hai người ko thấy anh Việt Hùng ngồi giữ trật tự từ nãy giờ sao?”- Kelly

-“Chị đang là người nói nhiều nhất đấy- V Huy”

Cả máy bay sôi động tiếng cãi nhau duy chỉ có một người im lặng, cô độc

-“Whoa, Sapa đây sao? đẹp thiệt đó!”- Hà my

-“Đẹp thì đẹp nhưng lạnh muốn chết!”-V Huy

-“Lạnh thì càng sướng, em lại được thể anh ôm!^^”

-“Đừng có mơ”

-“Sao, anh Hùng ko nói gì vậy? anh ấy buồn gì hả?”- H My

-“Anh ấy là thế đó, đừng bận tâm làm gì! Đến nơi rồi, mọi người xuống thôi”

Ngọc Bích bước xuống xe, có cái cảm giác lạnh lẽo cả mùa đông, hình như lạnh hơn Hà Nội rất nhiều

-“Em có lạnh ko?”- Jen

-“Có hơi hơi!”

-“Uhm, vậy thì đi nghỉ đi nhá!^^Anh đi thăm một người bạn, hẹn chiều gặp lại”

-“Mọi người! Tập trung ở khách sạn Thiên Hương gần đây, chiều sẽ bắt đầu hành trình tham quan”- V Huy:

- Cô bỏ tay tôi ra được rồi đó, Hà my, khó chịu quá”

-“Ừ, lâu lắm rồi ko đc khoác tay anh Huy thân yêu! Đợt trước anh chỉ đi cùng Ngọc Bích đấy thôi”

Nhắc đến Bích, Huy hơi chạnh lòng, dù gì thì Huy cũng đã từng làm chuyện ko đáng đối với một cô bé tốt bụng như thế, bây giờ cô ấy trở nên lạnh lùng, một phần cũng là do lỗi của mình ngày đó! ”

-“Nào đi thôi”- Hùng

Ngọc Bích mệt mỏi bước vào khách sạn, vì là mùa đông, có tuyết nên lượng khách du lịch rất đông, trông họ ai cũng vui vẻ, còn mình thì.

-“Cô bé ơi, chìa khoá phòng của cô nè!”

-“Uhm, cảm ơn chị”

-“Cô bé xinh thật đấy, nhưng khuôn mặt hơi buồn!”

-“UHM,Thôi, chào chị, em về phòng đây!”

-“Ngọc Bích!”- V Huy

-“Ồi!”

-“Mình cho cậu cái nè” Huy đưa ra một cái hộp nhỏ xíu, bên trong là một cái kẹo mút

Cậu ăn đi...Trời lạnh có kẹo mút ngậm thì sẽ rất ngon đấy!”

-“Uk, cậu ko về phòng hả?”

-“Phòng mình sát phòng cậu, chờ cậu đi cùng cho vui”

-“Cũng được, đi thôi!”

Cả quãng đường gần mà Huy cảm tưởng xa quá, vì Ngọc Bích lạnh lùng, ko nói chuyện với cậu một câu nào

-“Bích nè.....”

-“.....gì?”

-“Thôi! để sau đi, khi nào đó mình sẽ nói!”

-“Về phòng mình rồi, bye”

Ngọc Bích mệt mỏi nằm phịch xuống giường, căn phòng thật rộng rãi và ấm, khác hẳn với ngoài trời

....Đường như mùa thu cũng đến, chờ đợi là mãi mãi.....

-“Ai gọi vậy nhỉ, số lạ quá”

-“Alo, ai vậy?”

-“Bích, cuối cùng mẹ đã liên lạc được cho con rồi” Bà Ngọc Ko kìm nổi nước mắt

-“Là bà sao? Sao lại biết số của tôi?”

-“Là Jen ẹ, Bích con, mẹ nhớ con quá!”

-“Thôi đi! Tôi ko muốn nghe, Tôi ko phải là Ngọc Bích, bà nhầm máy rồi!”

-“Sinh nhật con....” Bà Ngọc chưa kịp nói hết câu thì đầu dây bên kia chỉ còn tiếng tí tít

Bích nghe xong điện thoại, đầu óc cô bé lúc này trống rỗng, ko có nghĩ được gì cả, lặng lẽ khóc một mình, ko có ai biết

-“HUHU, sao lại như thế! mẹ ơi, mẹ có thật sự là mẹ ko? Nhưng con làm gì có mẹ cơ chứ, bố mẹ đã bỏ rơi con rồi mà!”

Nhìn ra cửa sổ, trời mưa lạnh lẽo, dường như tất cả kí ức cái đêm hôm ấy lại hiện về, thật rõ ràng mà bi thương biết bao. Nơi ấy, một cô bé đã bị cha mẹ để của mình bỏ rơi để rồi phải chịu nhiều đau khổ , bất hạnh.

Và tại nơi đây, một cô bé đang ngồi bất động đôi mắt hướng ra cửa sổ xa xăm. Ngoài cửa sổ, hình như có một người, trông quen lắm, đang mỉm cười với Bích, nụ cười người đó thật đẹp. Bích bất chợt thốt lên và chạy ra ngoài

-“Hoàng tử!”

Ko ai đáp lại

-“Hoàng tử ơi!”

Ko có ai nghe tiếng

-“Hoàng tử ở đâu! vừa ở đây mà”

Bích chạy mãi, vấp ngã xuống, trời càng ngày càng lạnh, mà đâu có ai. Trong một căn phòng khác, một người cũng đang chạy ra ngoài trời mưa mà che dù cho cô bé.

-“Cậu có biết trời lạnh lắm ko, mà đang mưa nữa! ”- V Hùng

-“Ko liên quan gì cậu, kệ tôi!”

-“Cậu sẽ bị cảm lạnh đấy!”

-“Tôi phải đi tìm hoàng tử của tôi!”

-“Cậu điên rồi, làm gì có hoàng tử kia chứ! đừng mơ hão nữa”

-“Với tôi, cậu có quyền gì mà dạy bảo tôi, cậu tránh ra” Bích bỏ chạy, nhưng Việt Hùng nhanh tay kéo lại và ôm lấy đáng người bé nhỏ của Bích. Thời gian như ngừng trôi, nhay lúc này đây

-“Mình ko muốn Bích bị ốm, chiều nay còn phải đi chơi nữa, vì 3 hôm nữa, mình sẽ ko ở Việt Nam nữa rồi”

Chiều.....Sapa

-“Bích đâu? sao lâu thế? ”

-” làm gì vậy nhỉ?”

-“Xin lỗi mình đến muộn!”- Bích

-“Cậu cũng biết xin lỗi à?” H my

-“Còn hơn cậu chỉ biết soi mói người khác” -Bích

-Cậu...Hà My giơ tay chực tát Bích nhưng Huy ngăn lại

-“My, cậu nghiêm túc một chút đi! Mọi người, cũng đến giờ rồi, chúng ta sẽ bắt đầu hành trình ở núi Palaw và đi theo cặp. Chị Kelly cùng anh Hùng, Bích với anh Jen và tôi đi cùng Hà my”

-”Ko ngờ anh Huy lại đồng ý đi cùng nhóm với em, he he - Hà My tự sướng

-“Cô có vẻ phần khích nhỉ?”

-”Tất nhiên rồi, em rất vui sướng khi bạn đồng hành của em là một hoàng tử đẹp trai, hiền lành với lại trong khung cảnh lãng mạn thế này, vai nam chính thường hôn vai nữ chính ”

-“Bó tay, ko biết nói gì hơn, cái đầu cô toàn nghĩ linh tinh” Huy lẩm bẩm, rồi dạo bước thật nhanh, bỏ rơi Hà My càng xa càng tốt, nói nhiều quá

-“Em là rất quý mến mọi người, là một cô gái tốt vàơ, Anh Huy, chờ em với!”

Huy nhìn theo Hà My, cứ lẻo đẻo bám theo mình trông đến là buồn cười

-“Nhanh lên, tôi ko đợi đâu!”

-“Hic hic ”

Trong khi đó, ở ngon đồi phía tây là cặp của Bích và Jen, trông họ thật vui vẻ, giống như hai anh em đang vui đùa

-” Đố anh Jen em ở đâu!”

-“Trốn hả, để xem anh có bắt được em ko”

-“He he ở đây cơ mà”

-“á, bắt được rồi nhá”

-“Em khát nước quá, anh Jen ơi!”

Jen ngồi xuống lục balo lấy nước nhưng chẳng may quên mang theo

-“Em cứ ngồi đây, để anh chạy đi lấy nước”

-“Uhm, anh đi lẹ lên nha!”

-“Nhớ đấy, ko được đi linh tinh đâu, phải ngồi yên đây nghe chưa!”

-“Em biết rồi, có phải trẻ con nữa đâu”

Jen yên tâm chạy đi lấy nước, để lại Bích ngồi một mình ở gốc cây.....

-“1...2...3...4...5...6...7...8...9...10... ..Lâu quá...1...2...3...4...5...6...7 giây...Sao anh Jen đi lâu quá vậy, liệu có lạc ko, mình không thích ở đây một mình, buổi chiều tà thế này nhớ có ma thì chết”

Bích ngồi mãi, ko yên...bèn xách ba lô đi tìm, nhiệt độ ngoài trời càng ngày càng lạnh

-“Lại chơi trò trốn tìm với em hả, để xem”

Rồi đi mãi, đi mãi, Cô bé vẫn ko thể ra khỏi khu rừng tuyết,sợ đến phát khóc

-“Hu hu hình như mình lạc đường rồi, sao đi mãi vẫn quay lại chỗ này thế này, có ai ko!”

Vẫn ko có ai trả lời

-“Có ai ko”

ko CÓ

-“Làm thế nào bây giờ!”

Ko có ai trả lời

-“Mình phải chết lạnh ở nơi thế này sao?”

-“Grừ...”

-“Ai đấy...A...con cọp”

Mặt Bích dường như trắng bệch, đôi mày nhíu lại, mắt mở to sợ hãi,...Cô bé nhìn con cọp rồi bỏ chạy thật nhanh....

-“Cứu tôi với.....A..”

Bóng tối hình như là vĩnh cửu, bao trùm lên tấm thân nhỏ yếu ớt đã kiệt sức, cánh tay nhỏ nhấc đầy vết trầy xước nhẹ nhẹ khẽ đưa lên nơi ánh sáng nhỏ nhoi

-“Hoàng tử...cứu em...”

nơi hang động đen tối, có một cô bé...nằm như ngủ, hơi thở yếu ớt...vẫn mỉm cười..

10. Chương 10

-”Ko ngờ anh Huy lại đồng ý đi cùng nhóm với em, he he - Hà My tự sướng

-“Cô có vẻ phấn khích nhỉ?”

-”Tất nhiên rồi, em rất vui sướng khi bạn đồng hành của em là một hoàng tử đẹp trai, hiền lành với lại trong khung cảnh lãng mạn thế này, vai nam chính thường hôn vai nữ chính ”

-“Bớ tay, ko biết nói gì hơn, cái đầu cô toàn nghĩ linh tinh” Huy lăm bắm, rồi dạo bước thật nhanh, bỏ rơi Hà My càng xa càng tốt, nói nhiều quá

-“Em là rất quý mến mọi người, là một cô gái tốt vàơ, Anh Huy, chờ em với!”

Huy nhìn theo Hà My, cứ lơ đãng bám theo mình trông đến là buồn cười

-“Nhanh lên, tôi ko đợi đâu!”

-“Hic hic ”

Trong khi đó, ở ngọn đồi phía tây là cặp cửa Bích và Jen, trông họ thật vui vẻ, giống như hai anh em đang vui đùa

-” Đố anh Jen em ở đâu!”

-“Trốn hả, để xem anh có bắt được em ko”

-“He he ở đây cơ mà”

-“á, bắt được rồi nhá”

-“Em khát nước quá, anh Jen ơ!”

Jen ngồi xuống lục balo lấy nước nhưng chẳng may quên mang theo

-“Em cứ ngồi đây, để anh chạy đi lấy nước”

-“Uhm, anh đi lẹ lên nha!”

-“Nhớ đấy, ko được đi linh tinh đâu, phải ngồi yên đây nghe chưa!”

-“Em biết rồi, có phải trẻ con nữa đâu”

Jen yên tâm chạy đi lấy nước, để lại Bích ngồi một mình ở gốc cây.....

-“1...2...3...4...5...6...7...8...9...10... ..Lâu quá....1....2....3....4....5....6....7 giây...Sao anh Jen đi lâu quá vậy, liệu có lạc ko, mình không thích ở đây một mình, buổi chiều tà thế này nhớ có ma thì chết”

Bích ngồi mãi, ko yên...bèn xách ba lô đi tìm, nhiệt độ ngoài trời càng ngày càng lạnh

-“Lại chơi trò trốn tìm với em hả, để xem”

Rồi đi mãi, đi mãi, Cô bé vẫn ko thể ra khỏi khu rừng tuyết,sợ đến phát khóc

-“Hu hu hình như mình lạc đường rồi, sao đi mãi vẫn quay lại chỗ này thế này, có ai ko!”

Vẫn ko có ai trả lời

-“Có ai ko”

ko CÓ

-“Làm thế nào bây giờ!”

Ko có ai trả lời

-“Mình phải chết lạnh ở nơi thế này sao?”

-“Grừ...”

-“Ai đấy...A...con cọp”

Mặt Bích dường như trắng bệch, đôi mày nhíu lại, mắt mở to sợ hãi,...Cô bé nhìn con cọp rồi bỏ chạy thật nhanh....

-“Cứu tôi với.....A..”

Bóng tối hình như là vĩnh cửu, bao trùm lên tấm thân nhỏ yếu ớt đã kiệt sức, cánh tay nhỏ nhắn đầy vết trầy xước nhẹ khẽ đưa lên nơi ánh sáng nhỏ nhoi

-“Hoàng tử...cứu em...”

nơi hang động đen tối, có một cô bé...nằm như ngủ, hơi thở yếu ớt...vẫn mỉm cười..

trong nơi hang động lạnh lẽoCô bé có một giấc mơ thật đẹp.....

- Bích ơi anh mua được nước về rồi nè. Jen vui vẻ chạy đến nơi đó....

Bịch-Chai nước rơi xuống....vỡ tan

- Bích ơi...em ở đâu ?

- Sao lại thế này được, không thể nào.....

Phía chân núi

-Anh Hùng, sao anh chả nói câu nào thế - Kelly

-Nói gì đây?

-Hử....sao lạnh lùng vậy chứ....đi với em khó chịu thế hả....hay anh thích đi cùng ngọc bích....anh ko nói gì từ nay giờ là sao?

-“Cô ko phải quan tâm.đúng đấy...tôi ko thích đi cùng cô nhưng đó là vì tôi ko thích, chả liên quan gì đến Bích cả...cô thỏa mãn chưa....cô có từng nghĩ cảm giác khi bị phản bội ko?”

-“Cảm giác bị người khác bị phản bội quả là rất đau khổ, em biết điều đó!”

-“Vậy cô đã từng phản bội ai chưa ?”

-” Em thề là chưa !”

-“Có thật vậy ko ?”

-“Thật mà”

-“Uhm chúng ta Về thôi, muộn rồi, tôi rất mệt, cũng đừng đề cập đến chuyện đó nữa !”

-Hic hic....lại về hả, tưởng đi chơi được nhiều chứ,anh Hùng mà sang nước ngoài thì mình sao còn cơ hội có tiền tiêu đây.... Phải kiếm anh nào lắm tiền mới được”

Ring ring ring

-“A lo”

-“Chị Kelly, về chưa, tụi em đang chờ này!”

“chờ tí, tao sắp về rồi”

-“Nhanh lên nha!”

Con đường về sao dài vậy? Tôi thâm nghĩ tại sao, lòng tôi lại bất ổn thế này, ngổn ngang ko yên, chả lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

-A...A Hùng và chị Kelly kia rồi

-Còn Bích và Jen nữa, sao họ lâu vậy?

Cả nhóm ngồi chờ khoảng 20 phút thì Jen hốt hải chạy đến, bộ dạng như người mất hồn...

-“Về rồi kìa....”

-“Ngọc Bích đâu?”- Việt Huy

-“Anh..... đã hại Bích rồi....tất cả là lỗi của anh !”

-“Bình tĩnh lại đi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy!”

-“Anh...đi lấy nước khi quay lại thì ko thấy bóng dáng Ngọc Bích đâu cả, có lẽ bị kẹt trong rừng tuyết rồi”

-“Trời lạnh thế này, chúng ta phải đi tìm cô ấy, ko sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Nói đến đây, Việt Hùng như có cơn chấn động xuyên qua tim, như có động lực, đôi chân anh theo mạch bảo của bản thân, bước đi vào khu rừng kia

-“Anh Hùng, nguy hiểm lắm. để em đi- Việt Huy

Jen nhanh tay giữ lấy Việt Huy

-“Cậu hãy ở lại đây, ko thể bỏ hai cô bé kia một mình được, có tôi và Việt Hùng đi tìm là được rồi

-“Nhưng!...’

-“Ko nhưng gì cả, hãy tin tôi, nhất định sẽ tìm thấy Bích....”—————

Sao trông lâu đài này quen thế nhỉ, A đằng kia hình như có người

-Anh là ai thế, ơ, là anh sao Việt Hùng, sao anh lại ở đây một mình vậy?

-“Anh ko phải việt hùng, anh là hoàng tử “

-“Hoàng tử? có phải là hoàng tử mà bà tiên hay nhắc đến ko?”

-“Bà tiên nào?” – Hoàng tử bước đi đến cạnh vườn hoa: -“ Có rất nhiều bà tiên ở đây, và rất nhiều công chúa “

Ngọc Bích lẻo đẻo chạy theo Hoàng tử

-“Tôi trông anh rất là giống bạn của tôi, ở dưới trần gian đó!”

-“Đây là thiên đình, chỉ có một hoàng tử, anh cũng trông em rất giống công chúa A lex”

-“Công chúa Alex là ai vậy!”

-“Là vợ sắp cưới của anh!”

-“Vậy em có thể gặp cô ấy ko?”

Hoàng tử bật cười lớn, trông rất đau khổ, bàn tay bắt máu bởi chột bị gai hoa hồng cắm phải

-“Cô ấy chết rồi”

-“Ơ, em xin lỗi em ko biết là cô ấy đã” Bích cúi mặt, xin lỗi

Cánh hồng được hoàng tử đặt vào tay Ngọc Bích, nó hóa thành một hình trái tim, ở giữa là chữ I LOVE YOU

Bất ngờ ko nói được câu nào? Hoàng tử đến cạnh Bích và đặt vào môi Bích một nụ hôn

-Anh yêu em

(Đây là mơ thôi, ha ha, giấc mơ đẹp quá đi, ha ha ha, nhân vật chính đang ngủ mơ kìa)

Trong khi đó, hai người con trai vẫn bất chấp nguy hiểm chạy vào rừng sâu

-“Nhất định anh sẽ cứu em!”- V Hùng

Tại một nơi khác: - Bích ơi, em ở đâu”- Jen hét to “ Liệu mình có tìm thấy cô ấy trước ko?

Việt Hùng bước nhanh, chẳng may rơi xuống một cái hang sâu, trong giây lát thôi

-“Sao số mình đen vậy, rơi xuống đây thì sao ra nổi”

Việt Hùng cố gượng mình đứng dậy, nhưng trong này rất tối, bóng tối dường như là vĩnh cửu, ko có chút tia sáng nào trừ cái điện thoại di động sắp hết pin. Đến người con gái ở sát ngay bên cạnh hắn, cũng chẳng mấy may nhìn thấy.

Có điều, vào giây phút cuối cùng, trước khi mất hết ý thức, hắn vẫn cảm nhận được đôi bàn tay hắn đang nắm chặt lấy đôi bàn tay của ai đó, rất chặt khiến con tim hắn đập rộn ràng. Ý thức mách bảo đó chính là Ngọc Bích. Thậm chí hắn vẫn cảm thấy, đôi bàn tay đó lúc này lạnh buốt, băng giá, ko chút hơi ấm. Tia sáng cuối cùng của chiếc điện thoại chột phút qua khuôn mặt Bích, Từ từ hiện ra một gương mặt xinh xắn đáng yêu, đôi mắt nhắm mà đang khóc, Môi thâm tím vì lạnh. Hùng vô thức cúi xuống nhằm tránh đôi môi đó mà hôn. Nụ hôn đầu đời !

Đôi môi đó được hương thơm nhàn nhạt, xen chút cựa vờ, nhưng vẫn khiến cho đôi tim cùng đập mạnh.

-“Bây giờ anh mới biết anh rất yêu em! Anh xin lỗi vì đã nhiều lần làm em buồn, nhưng do anh ko tin rằng anh còn có thể yêu ai, cho đến khi gặp em.”

Hùng nói, mà ko biết rằng Bích đã tỉnh ngủ từ lâu, đôi mắt đang ngờ ngàng , đôi má ửng hồng, thậm chí nói:Không thể tin dc. Anh ta đang phét hả? Sao lại quay ngoắt 180 độ thế này. Nói thế thôi, mình cũng vui lắm, dù sao thì mình cũng yêu anh ta từ lâu rồi. Thôi được, để mình thử xem anh ta có yêu mình thật lòng ko, hehe”

-“ Mẹ ơi, huhu, đừng bỏ con” Ngọc Bích chột nổi cơn co giật

-“Này, cô làm sao thế!”

-“Lạnh lạnh quá”

V Hùng bối rối, làm thế nào bây giờ, bèn cởi chiếc áo khoác của mình cho Bích mặc

-“Lạnh quá! Lạnh quá”

-“Vẫn còn lạnh sao?”

-“Tôi chết mất, lạnh “

-“Nhưng.. ở nơi đây..nhiệt độ thế này, trời lại tối, ko thể ra đc ngay, làm sao có lửa để sưởi đây”- A có cách rồi

11. Chương 11

Bích mở to mắt, hần đang ôm mình ư, ac ac mình ngu quá, sao lại thử hần làm gì để bây giờ phải thế này, trông vẻ mặt kia thật ngố

-“Em yêu anh, hoàng tử của em” Bích nói nhỏ đủ cho Hùng nghe tiếng, cánh tay V Hùng siết chặt hơn, trời lạnh mà sao thật ấm áp.

Đây là chuyện trong hang(đừng ai nghĩ linh tinh, ko có chuyện gì xảy ra cả, hihi), bên ngoài hang có Jen đang dựa vào vách đá thiếp đi. Vừa mệt vừa đói nhưng biết tìm Ngọc Bích ở đâu, mặt ngược lên trời

-“Hãy cho anh biết em ở đâu”

Sáng ngày hôm sau

-“Mình ngủ đã được bao lâu rồi!” Ngọc Bích tỉnh giấc, dụi mắt, bàn tay vô thức chạm vào ai đó đang ngủ say

-“Trông như bệnh nhân vậy, dậy đi chứ! Bích lay việt Hùng dậy

-.....

- “Sao vẫn chưa dậy vậy? chắc phải dùng bạo lực mới dậy đúng ko

Bích tát mạnh vào tay ViệtHùng

-“A” Việt Hùng bật dậy ôm tay đau đớn

-“Anh định giả vờ em hả, ko tin đâu” Bích bật cười, nhưng ko đc lâu vì cánh tay đầy máu của V Hùng đập vào mắt cô bé

-“Tay anh làm sao thế này, sao lại có nhiều máu thế! Em em ko biết anh bị thương, em xin lỗi”

-“Anh ko sao!”

“Ko sao là thế nào, nhiều máu quá!”

Bích xé ngay tà váy của mình, cẩn thận băng bó cho Việt Hùng, rất cẩn thận như sợ Việt Hùng đau. Việt Hùng nắm lấy tay Bích, thời gian như ngưng đọng, hai người nhìn nhau, và bên ngoài, Jen đang đau khổ chứng kiến toàn bộ sự việc, cánh tay anh cũng rướm máu vì đập mạnh vào thành đá. Niềm đau truyền đến sâu thẳm trong con tim.... Hần bỏ đi Dáng cao cao khuất dần trong sương sớm

-“Làm sao ra khỏi đây!”

-“Lên anh công!”

-“Uhm”

Bích vịn tay vào vai V Hùng. Con đường ra ngoài hang dốc và trơn rất khó đi. V Hùng phải cố gắng lắm mới đi được nửa.. đoạn tiếp ko may trượt chân khiến cả cùng bị ngã.

-“Anh ko sao chứ! Lại ngã rồi, thôi anh lên trước đi, tí Bích lên sau!”

-“Ko được” V Hùng lại bật dậy công Bích

-“Nhớ bám chắc vào!”

-“Uhm”

Cuối cùng đoạn khó nhất của con đường cũng vượt qua, Ngọc Bích và Việt Hùng đã lên được miệng hang.

-“Em có đói ko?”

-“CÓ!”

-“Vậy chúng ta về thôi!” – Việt Hùng mỉm cười nắm tay Bích nhưng vội thả ra, dạo bước đi trước

-“Mình ko thể ích kỉ như thế, mai sang Anh rồi, ko thể để cô ấy hi vọng!”

Bích như cảm thấy điều gì bất ổn liền chạy đến bên

-“Anh bệnh hả”

-“Em nghĩ vậy hả?”

-“Sao anh lại đi nhanh thế!”

-“Anh sợ!”

-“Sợ gì chứ!”

-“Rồi em sẽ hiểu” Hùng xoa đầu Bích

-“Nhưng Bích đặt tay vào tim :Anh sẽ ở lại Việt Nam chứ!”

-“Anh sẽ đi!”

-“Ko thể ở lại sao?”

-“Nếu có điều gì níu kéo anh” Hùng mỉm cười quay mặt – Cô ấy ko hiểu được những gì mình nói đâu

-“Anh Sang bên đó nhớ sống tốt nghen”

-“Con đường trở về sao ngắn vậy?”, Hùng suy tư, anh đi, em sẽ chờ anh chứ???”

Bên cạnh hẳn, cô bé Ngọc Bích đang chăm chú quan sát nét mặt của Việt Hùng: Tóc dài bông bông, lãng tử, da trắng, mắt sâu, sống mũi cao, đẹp trai quá

-“Sao nhìn anh chăm chú vậy?”

-“Kệ em, em đang ghi nhớ từng nét mặt anh! Cả khi anh sang nước ngoài rồi thì”

-“Thôi, đừng nói nữa, em đừng ghi nhớ anh làm gì”

-“Vì sao chứ”

-“Mặt anh đẹp thế này đâu phải cho em ngắm chứ!”

-“Xấu hoặc! Đẹp gì chứ, híchic, ko cho ngắm thì thôi, ở việt nam đây người đẹp za! Hỷ, p lè

-“Nhanh lên, về ăn, đói quá!”

-“Anh Jen về rồi, có thấy Bích ko ?” - V Huy

-“Yên tâm, họ sẽ về an toàn!”

Vừa nhắc đến cái đã thấy bóng dáng Hùng và Bích vui vẻ đi lại

-“Em lo quá, hai người an toàn thế này là tốt rồi, chúng ta vào ăn thôi, rồi chuẩn bị bay về Hà Nội”

-“Về rồi ha?” - Hà My - Điện thoại này Bích”

-“Uhm, cảm ơn, ai gọi thế nhi?”

-” A lô, Ngọc Bích, ba đây”

-“Ba”

-“Ba mẹ đã về Việt Nam”

-“VẬY ...”

-“Ba muốn đón con về sống!”

-” Ko đời nào , tôi có thể sống tự lập được” Bích hét to vào máy điện thoại rồi tắt máy, nước mắt chực rơi

-“Sao các người không để tôi yên!”

-“Đừng khóc!” - Việt Hùng

Ai cũng biết đó là nỗi đau sâu thẳm của Ngọc Bích, nên để cô bé ngồi một mình yên tĩnh khi lên máy bay về Hà Nội..

-“Về rồi ư ? Minh sẽ đối mặt với họ thế nào đây ?” Ngược mắt nhìn Việt Hùng, thấy anh vẫn sắc mặt buồn buồn

-“Cuộc sống của em, và anh, sau này sẽ ra sao ? Anh nhất định phải đi du học sao ?”

-“Thế là Việt hùng đi thật rồi! aaaaaaaaaa huhu” Ngọc Bích nhìn theo máy bay

-“Tỉnh dậy đi Bích!”

-“AAAAAAAAAAAA” Bích mở mắt, lòng buồn rĩ rượi, nhìn sang bên cạnh, Việt Hùng đang nhìn cô bé đầy lo lắng

-“Em làm sao thế! Ốm hả ?”

-“Phù, may quá, thế là vừa này chỉ là giấc mơ, ko phải sự thật”

2 hôm trước

-“Anh, sao đi vội thế, để vào hôm nữa đi cũng được mà!”

-“Đằng nào chả phải đi, nếu ở lại cũng có đc gì đâu!” V Hùng nói băng quơ

-“Sao lại thế, vậy anh ko cho Ngọc Bích một buổi hẹn hò sao? Đằng nào thì hai người cũng”

-“Cậu đừng nói nữa – V Hùng ngắt lời Huy

-“Tùy anh!” – Huy tức giận bỏ ra ngoài – “ Đồ dở hơi!”

Hùng ngồi nhìn lá cây mùa đông, trái tim anh đã bị em làm cho tan chảy rồi

Ngọc Bích buồn bã đi học, Ngồi một mình trong lớp, bỗng có tiếng đập vai

-“Này, suy nghĩ gì thế, xuống căng tin ăn gì ko?” – Hà my

-“Cũng được”

-“Vậy đi thôi!”

Ngọc Bích cùng Hà My xuống căng tin, do đi đường ko để ý nên bị vấp ngã

-“Á!”

-“Cậu làm sao đấy, ko nhìn đường hả”

-“Đâu có, mình rất tỉnh táo đấy chứ!”

-“Tỉnh táo cái đầu cậu, mình biết hôm nay người ấy của cậu ko đi học nên cậu mới đâm ra như thế! Nhưng người đó sắp đi du học rồi!”

-“Đi du học, thì có thể ở lại ko?”

-“Làm sao mà biết được, có thể chứ!”

-“Vậy hả?”

-“Cách gì thì ở cậu đó, ráng mà suy nghĩ đi!”

-“Xin lỗi mình có điện thoại”

-“Alô. Bích!”

-“A lô, là cậu hả!”

-“Uk”

-“Có chuyện gì thế”

-“Mình mai sẽ sang nước ngoài rồi, nên muốn gọi điện chào cậu”

-“Cậu đi mạnh khỏe nha”

-“Cám ơn cậu .. uhm, thôi mạnh cúp máy đây”

Hà My nghe Bích nói thế, ngã ngửa

-“Cậu nói cái gì thế, sao lại chúc mạnh khỏe, mình chịu thôi, sao lại ngổ thế ko biết, đáng ra phải nói là anh đừng đi hãy ở lại bên em hay cái gì đó chứ”

-“Mình cũng chả hiểu tại sao mình lại như vậy, ôi trời ơi!”

-“Kệ cậu, mình về đây, ráng mà suy nghĩ nên làm gì, nên níu lấy hạnh phúc hay dễ dàng để tuột mất nó. Cho cậu 24 h nữa suy nghĩ”

7h sáng sân bay Hà Nội

- “Các Cậu đi mạnh khỏe nha, nhớ gọi điện về thường xuyên đây” – Hà My

- “Nhớ về với em nhen anh Việt Hùng”- Kelly

- “Tất nhiên là gọi điện về thường xuyên rồi, nhưng có thể sẽ đi khoảng 3 năm liền, rất lâu sau chúng ta mới có cơ hội gặp mặt nhau”

- “Sao Ngọc Bích còn chưa tới?”- Huy

- “Chắc nó đang ngủ”- Jen

- “Đến giờ rồi chúng ta đi thôi” Việt Hùng

- “uhm”

Bỗng từ cửa sân bay, một tiếng hét to vang lên khiến cả sân bay ai ai cũng phải ngược nhìn

-“Anh Việt Hùng”

Hùng quay lại , lòng sung sướng vì bắt gặp cái dáng nhỏ nhỏ quen thuộc

-“Tưởng ko gặp được anh nữa chứ!”

-“Anh ...”

Bích ôm chặt lấy lưng Hùng

-“Anh đừng đi Nếu như anh đi thì em ,, có lẽ là em sẽ ko biết phải làm thế nào, có lẽ”

-“Anh cũng thế ! ”Hùng ôm Bích, ở giữa sân bay Nội Bài ,sững sờ, nhưng ai cũng biết rằng họ rất yêu nhau, chỉ có một người đang nhìn họ bằng con mắt hận thù

12. Chương 12

Nó ngược nhìn Hùng, trời ơi đẹp trai quá , may là anh ấy đã ở lại . Hùng mỉm cười với Bích nhưng nụ cười tắt ngấm khi nó

-“Anh V Hùng ... sao anh có 3 mặt thế ! em nhìn ra 3 cái miệng, 6 con mắt và và” Nó xỉu ngay giữa sân bay khiến Hùng một phen hú vía

-”Ngọc Bích !!! cấp cứu!

đó là chuyện của 3 ngày trước

Nó nhìn sang bên cạnh, Việt Hùng đang ngồi cạnh nó mà ngủ gật, trông thật đáng yêu quá, nhìn cái mặt kute thế kia, trời ơi làm sao bây giờ, chỉ muốn véo cho sưng tay thôi, nghĩ thế nào thì làm thế, nó dùng tay bóp má khiến Việt Hùng choàng tỉnh kêu lên

-“Á, em làm cái gì thế !”

-“Anh ko thấy sao ? Em đang véo má anh đấy!”

-“Trời ơi, hâm ơi, mặt anh đẹp thế này đâu phải để cho em véo đâu !”

-“Ừ, em thích thế này cơ ” Nó véo càng ngày càng sung sức (theo nhận xét của tớ) khiến ặt Hùng trở thành cà chua

-“Ui da đau quá! hừ, ko phải em đang bệnh thì biết tay anh !”

-“Hôm qua , em bị xỉu !”

-“ko phải hôm qua , là ba hôm trước !”

-“Anh để yên em nói, rồi anh phải trả lời em thành thực đấy !”

-“Biết rồi , ”

-“ko biết có ai bế em vào bệnh viện nhỉ ”

-“Chuyện đó thì ”

-“Thì sao ?”

-”Hi , người đó ko phải là anh , trông em thế kia chắc chắn là nặng hơn con heo nên anh nhờ xích lô chở em đến hospital

- anh dám chê em là con heo ? nó rưng rưng

-“Thì sự thật là như vậy mà ”

Ko ngờ đó là câu nói châm ngòi cho chiến tranh , cả gian phòng bệnh viện ầm ĩ nhưng rất vui vẻ, bên ngoài , Jen buồn bã , vứt bó hoa vào thùng rác

-“Rồi em sẽ phải về bên anh ! Nếu như anh ko có được em thì đừng hòng ai có được ”

Jen chạy ra khỏi bệnh viện thì chợt bắt gặp ba mẹ của Ngọc Bích đang đi vào bệnh viện

-“Cháu chào bác !”

-“Chào cháu, cháu là ”

-“Cháu là Jen ”

-“Cháu là Jen, người đã giúp bác ư ?” ba mẹ Bích bất ngờ

-“Đúng vậy ạ ”

-” Ôi là cháu đó sao, cháu đẹp trai quá ? bác cảm ơn cháu , cảm ơn cháu !”

-“Bác, ở đây ko tiện, hay ta đến quán cà phê ven đường kia nói chuyện ”

-“Cháu nói cũng phải ”

-“Bác, công ti bác làm ăn trở lại ra sao rồi ?”

-“Nhờ có sự giúp đỡ của cháu, ha ha Nhưng cháu có điều kiện gì, hay cháu cần số vốn lần trước cháu cho bác vay, bác sẽ trả đầy đủ ”

-“Cháu ko cần tiền ”

-“VẬY, cháu cần gì ”

-“Cháu muốn lấy con gái bác ”

Cộc cộc cộc

-“Em đói, muốn ăn gà hầm ”

-“Uhm , vậy em ở đây chờ anh nha, tí anh quay lại ”

-“Em biết rồi ”

-“Ngoan lắm ” Hùng hôn lên trán nó rồi chạy ra ngoài, còn lại một mình nó trong bệnh viện, nó nhìn ra ngoài cửa sổ, vậy là mùa xuân sắp đến rồi, vui quá, mình nhớ ba mẹ quá, nhưng tại sao mình lại ko thể tha thứ cho họ chứ ! Cánh cửa từ từ hé mở, ngược nhìn về phía đó , Bích ko nói gì, lặng thầm quay đi , hai ông bà nhìn Bích, ko kìm nổi xúc động

-“Ngọc Bích, ba mẹ về rồi đây !”

-.....

-“Ba mẹ rất nhớ con ” Bà Ngọc cầm lấy bàn tay gầy gầy của Bích

Bích rũ tay ra khỏi tay bà Bích

-” Về đi , tôi sống chết thì có liên quan gì các người ”

-“Con”

-“Tôi bảo là về đi cơ mà ” Nó hét lên, bất chợt một giọt nước mắt rơi xuống

-“Ba mẹ sẽ để con suy nghĩ, thôi, ba mẹ về đây ”

Việt Hùng đã nghe được tất cả ,.....dựa đầu vào tường, sao em lại tự làm khổ mình thế,anh biết em rất nhớ ba mẹ em mà sao em ko nhận họ cơ chứ !

-“Anh về rồi ” Bích động nhẹ tay vào vai Hùng

-” em ăn đi, đói mà ”

-“Em ko ăn nữa, chúng ta trốn viện đi chơi đi , ở đây ngột ngạt lắm !”

-” Sax , hư quá đấy !”

-“Đi mà , năn nỉ đoá ”

-“Thôi được rồi ! nhìn cái mặt em kìa ”

-“Có thể chứ, hihi ”

-“Nhảy xuống đi , anh đỡ !”

-“Em sợ lắm ” - Bích nhìn xuống

-“Thế mà đòi trốn viện hả, vậy thì ở lại nhé !” Hùng nở nụ cười hoành tử

-“Ko thể thế được, anh cứ chờ đi, xem em có nhảy được ko”

Phịch ...” A, anh đã bảo đỡ em cơ mà, bắt đền anh đấy!”

-“Tại anh đỡ hụt chứ bộ ” vô tội

-“Hừ ”

-“Bây giờ đi đâu!?”

-“Xem phim nhòa!!”

-“Anh!”

-“Thôi về thôi, cả bác sĩ phát hiện ra”

Hai đứa đắm chìm trong tình yêu hạnh phúc, biết đâu

-“Anh về nha, ngủ ngon nhé cưng!”

-“hỳ, về đi, nhìn cái mặt là ngấy!”

Hùng nhẹ nhàng đặt 1 nụ hôn lên trán Bích . Cô bé ngủ ngon lành nhưng lại bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa

-“Bác sĩ, có chuyện gì ah”

-“Cháu có hay chóng mặt và ngất ko ?”

-“Vâng ”

Cả đêm Ngọc Bích khóc, lặng thầm

-“May là anh ấy ko nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này, ước sao em đc nhìn thấy sao bằng nhỉ !”

Nó ôm chặt con gấu bông thân thuộc mà khóc

Trong khi đó V Hùng đang ngủ ngon lành, tin vào hạnh phúc mà đâu biết rằng nó rất khó nắm giữ.....

-“Rất tiếc, chúng tôi ko thể đồng ý với điều kiện này của cậu chủ Jen, chúng tôi đã suy nghĩ kĩ rồi, Ngọc Bích bây giờ rất hận tôi , với lại tôi ko muốn nó được hạnh phúc”

Jen sau một hồi suy nghĩ nói :

-“Ko sao , cháu cũng định đến hỏi thẳng Bích về chuyện này, xem ý cô ấy thế nào”

Ông bà Ngọ nở một nụ cười thiện cảm đến Jen

-“Cậu thật tốt , chúc cậu hạnh phúc “

-“Cám ơn hai bác, thôi cháu đi đây!”

Jen phóng nhanh đến bệnh viện , bước những bước chân vội vã “anh nhất định phải nói rõ với em về tình cảm của anh !” Bích đang ngủ. Khẽ đẩy cửa bước vào, Jen ngồi bên cạnh nắm tay Bích, nói thầm

-“Em biết ko khi em ngủ thật xinh . Anh yêu em từ rất lâu rồi , từ hồi chúng ta còn bé cơ. Tình yêu của anh chân thành, ko kém gì thằng đó mà sao em lại ko yêu anh “ Jen nói mà ko biết Bích vẫn đang thức và nghe được tất cả

-“Anh Jen”

-“Em cũng nghe thấy rồi đấy, vậy anh có thể lấy em ko ?”

-“Không thể đâu ! em chỉ coi anh là người anh zai tốt nhất của em mà thôi !”

Jen quay mặt đi “Em đâu cần phải phũ phàng với anh vậy chứ!”

Nó (Bích) chột bật khóc huhu khiến cho Jen bối rối

-“Anh xin lỗi, anh ko cố ý nặng lời với em “

-“Ko, em khóc vì một điều thực sự đau đớn khác, dù sao thì em cũng ko có thể yêu đc ai nữa “

-“Điều đau đớn là gì ? Thằng Hùng nó ngược đãi em phải ko ? để anh cho nó một trận “ JEN tức giận

-“Ko anh ấy rất tốt với em , chỉ tại em ko thể đón nhận đc ty ấy “

-“Thế là làm sao, Jen nổi cáu em “ em nói đi chứ, sao cứ khóc hoài vậy ?”

Nó vừa nấc vừa nghẹn ngào “ Bá sĩ nói em bị một khối u ở não , thời gian chỉ còn 3 tháng thôi “ Bích nói xong, như ko kiềm được sự đau khổ, nổi cơn vật vã,gào thét “ em có tội gì mà thế gian này lại trù dập em

, huhu “ nó lặn lộn đầu tó rũ rượi che hết khuôn mặt. Jen ko chịu được chạy lại đỡ nó lên và ôm chặt lấy tấm thân bé nhỏ của nó

-“Đừng ! em ko thể tự hủy hoại mình như thế được “

Nó ngừng ơn, ngoan ngoãn nép trên vai Jen mà khóc ngon lành. Việt Hùng đi đến sững sờ

-“Thì ra em chỉ coi anh là trò chơi”

13. Chương 13

-“Hãy khóc nữa đi , có anh ở đây rồi , nhưng còn Việt Hùng , em ko định nói chuyện này với nó ư ?”

-“Em ko muốn ai biết về chuyện này ”

-“Ko đc ”

Nó long lanh con mắt :“Đây là thỉnh cầu cuối của em mà, xin anh đấy”

-“Anh ko thể !”

-“Kể cả em cầu xin ”

-“Đúng ” Jen dứt khoát

Nó bỗng quỳ xuống

-“Em làm gì vậy ? Đứng dậy đi ”

-“Anh có đồng ý ko ?”

-“Thôi được rồi , nhưng em hứa với anh, phải ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ để trị bệnh nha !”

-“Em hứa !”

-“Cô bé đáng thương !”

Jen ra về , nước mắt chảy dài

Ngọc Bích ra viện, nó không muốn ở trong cái bệnh viện đó nữa, đằng nào thì cũng chả có kết quả gì, chữa làm gì ệt Nó cũng đã quay về bên cha mẹ , sống cuộc sống tiểu thư vốn có của mìnhVẫn cái dáng nhỏ bé đi học , hôm nay về muộn , nó chờ xe buýt Mùa xuân rồi , cái lạnh lẽo của mùa đông đã qua đi, nhưng sao lòng nó lạnh quá chừng Đường phố đông nghẹt người đang chuẩn bị cho tết niênHọ với vãi, hồi hã làm sao biết có một cô bé đang chờ xe buýt

Nó ngồi suy tư , chỉ nhớ đã có 1 ngày , nó đã làm tổn thương 1 người con trai

-“Ngọc Bích, anh có chuyện muốn nói với em !”

-“Em ko rảnh ” - Ngọc Bích lạnh lùng

-“Chỉ năm phút thôi ” Hùng nắm chặt tay Bích

-“Vậy có chuyện gì , nó cười : anh có thể bỏ tay ra được ko ?”

Hùng vẫn nắm chặt bàn tay nó, ôm chầm lấy nó mà hỏi :” Em có thể giải thích là tại sao ko ? tại sao sau hôm đi chơi, em lại trở nên lạnh lùng vô tình với anh như vậy chứ ? Em ở bên người con trai khác , có biết rằng cảm giác của anh lúc đó thế nào ko . Như là một sự phản bội từ người mình thương yêu ”

-“Anh sai rồi ! Bích ngắt lời Hùng :Tôi chưa từng phản bội anh, vì tôi chưa từng yêu anh ”

Đôi mắt Việt Hùng thẫn thờ, đôi chân như ko vững, gục xuống âm thầm

-“Vậy thì em đi đi ”

Ngọc Bích đau khổ, muốn nói với anh thật nhiều nhưng em ko còn cách nào khác, anh đừng như thế nữa, chỉ sợ em ko vững lòng thôi , khi nói ra những lời ấy, tâm hồn em như bị vò nát

Bích phũ phàng bỏ đi cùng jen, để lại V Hùngmột mình, xót xa vì thất tình

-”Lần thứ hai , cô gái thứ hai , lời nói đó lại được lặp lại lần thứ hai

Anh là người đáng bị đá như vậy sao ? tình yêu là gì ?”

Ngọc Bích tự nhủ : em xin lỗi anh, anh hãy đi tìm một người con gái khác, nhé !

Từ lần đó, Bích ko gặp V Hùng nữa, nó lao vào những cơn trị liệu đau đớn , sống bằng thuốc

Còn về v ùng , đêm hôm ấy ko về nhà, tìm đến quán bar uống rượu, Tưởng rằng sẽ ko ai nhận ra hấn, ai ngờ

-“Ngồi đây là uống rượu sao ?” Kelly giựt lấy cốc rượu

-“Đưa tôi ”

-“Anh thật là đáng thương ”

-“Cô thì biết gì về tôi”

-“Chắc là anh bị thất tình đúng ko ?”

-“.....”

-“Em nói đúng chứ , em cũng là kẻ thất bại vì ko giữ đc anh, còn anh thất bại vì một điều ”

-“Điều gì ?”

-“Quá tin vào tình yêu ”

Hùng im lặng một lúc , nhìn kelly , phải chăng cô ấy nói đúng

Nó nhớ lại, giọt nước mắt tuôn dài trên mi , nhìn lên trời, hôm nay nhiều sao quá , sao khiến em nhớ anh, em chỉ con 1 tháng

-“Ngọc Bích, xe buýt đi rồi, em ngồi ở đây làm chi ”

-“Chết, em ko để ý , mấy giờ rồi nhĩ ”

-“11h rồi ”

Nó đứng dậy , phải chống tay vào thành lan can, khổ , nó thường chóng mặt, chep miệng, nó lại cười

-“Ko sao , đây có là gì ”

-“Để anh đỡ em ”- Jen dìu Bích lên xe ô tô

-“Hic hic ”

-“Từ từ thôi ”

Jen cẩn thận dìu nhẹ Ngọc Bích, từng bước một, bỗng hai người chột sững lại , Ngọc Bích cúi mặt , cố để tóc che lấp khuôn mặt mình .

Người con trai , đang đứng trước mặt , khuôn mặt sắc lạnh đang thần thờ biến sắc

-“Ngọc Bích ”

-“Anh nhận lầm người rồi ”

-“Hôm nào anh cũng chờ em, biết em chờ xe buýt, anh cũng chờ em, chờ khi em đã lên xe an toàn rồi, anh mới an tâm bước đi . Nhưng anh thắc mắc một điều, em bị làm sao mà đứng ko vững thế kia ?Chả lẽ em mắc bệnh gì”

Tim nó như thất lại qua từng câu nói của Việt Hùng, nó đẩy Jen ra và tự đứng vững một mình

-“Anh thấy chưa , ko có anh Jen, tôi vẫn đứng vững mà ” Nó cô gắng đứng , đôi chân cứng lại , rồi ngã nhào vào người Việt Hùng , may là Việt Hùng ôm lấy nó ko thì nó sẽ bị đau

Jen nhìn theo và bỏ về trước từ lúc nào

-“Em hãy nói thật với cậu ấy đi !”

Ngọc Bích khóc thút thít trong lòng Việt Hùng , tuy lạnh lùng như băng nhưng khi đứng trước Ngọc Bích, Hùng ko thể kìm được lòng mình , lau nước mắt cho Bích

-“Nói cho anh ”

-“Không ”

-“Anh yêu em và anh sẽ hiểu cho em mà ”

-“Em .. sợ anh sẽ đau khổ ” Nó nức

-“Đừng khóc nữa, anh đau lòng lắm , khi em khóc, anh như mất hồn vậy, khi chia tay em, anh vẫn ko tin lòng em đổi thay, nên anh vẫn yêu em, mãi mãi ”

-“Forever ”

-“Forever ”

-“Nếu em nói em sắp chết!”

-“Điều đó ko bao giờ xảy ra !”

-“Nhờ đó là sự thật ”

-“Anh biết em nói dối !”

-“Nhìn sao băng, em có một điều ước,anh có thể giúp em thực hiện ko ?”

-“Bất kể điều gì, nếu em muốn”

-“Trong vòng 1 tháng, ngày nào anh cũng phải đưa em đi chơi, tặng em 1 cành hoa hồng ”

-“Thế có cho anh kiss ko ?”

-“Để em suy nghĩ đã”

-“Suy nghĩ ư ” Hùng cười tươi, nụ cười khiến ai cũng ngưỡng mộ . Từ từ chạm nhẹ môi mình môi Bích . Bích hạnh phúc khóc thầmHùng đau khổ

-“Anh ko tin những gì em đã nói đâu! Anh yêu em, mãi mãi ”

-“Về thôi Bích, anh công ”

-“Em tự đi đc mà ”

-“Bảo có nghe ko ?”

Hùng chậm chậm công Bích, tự nhủ :” sao em lại gây thế này, phải chăng trong hai tháng qua, bệnh tật đã khiến em trở nên yếu ớtCông em trên vai, ko nói đc câu gì, nhưng thật ấm áp ...Ngày gặp em, sương đêm rơi gió rét từng cơn lạnh lùng , Trái tim anh, trái tim em nồng ấm 1 cuộc tình ”

-“Anh suy nghĩ gì vậy ?”

Hùng cười : “Ko có gì ”

-“Vậy anh hát cho em nghe đi ”

-”Anh và em cùng đi trên con phố dài mà sao chẳng ai lên tiếng cho cuộc tình này xao xuyến

Mặc dù anh và em cùng đi trên con phố dài mà sao chẳng ai nói với ai một câu

Ngắm ánh sao rơi ngắm anh sao khuya chỉ có đôi ta cùng nhau thế thôi

Đã hứa trọn đời sẽ yêu trọn đời sao trái tim ai lại đổi thay
Ngắm ánh sao rơi ngắm anh sao khuya chỉ có anh thôi cùng sao lẻ loi
Em bước thật rồi bước đi thật rồi anh bước phía sau lặng lẽ
Giọt nước mắt sao băng còn ướt trên mi. ”

Tại Anh

Nói về Việt Huy , Nhờ có khuôn mặt kute , học giỏi đứng đầu trường , chơi thể thao cũng về nhất nên đã trở thành một hotboy châu Á thứ thiệt . Đi đâu cũng có một đám con gái bám sát (trừ đi vệ sinh nhé hihi) Lúc đầu Huy còn nhớ quê hương và nhớ Ngọc Bích nên chưa quen với cuộc sống ở Anh nhưng nhờ thời gian , nỗi nhớ cũng vơi dần Mà hẳn tét cũng ko về khiến ai cũng nhớ, nhất là Hà my , Hà My quyết định khăn gói sang Anh tìm Việt Huy nói thật về tình cảm của mình

Một ngày như thường lệ

-“Hi , Huy ”

-“Hello , selina ”

-“Why you look like sad , what happen ?” (Trông cậu có vẻ buồn, tại sao thế !)

-“You thought that ? ” (Cậu nghĩ thế à)

-“Right ” (Phải)

-“Can you guess ” (Cậu đoán xem)

-“I dont know !” (Mình ko biết)

-” I Miss my friends , i had mistake with ” (Tôi nhớ vài người bạn, tôi có lỗi)

-“So , You dónt sad , see you in tomorrow ”

-“Bye ”

Huy bước về căn nhà trọ quen thuộc, nằm phịch xuống giường rồi đi tắm , chợt có tiếng gõ cửa

-“Ai đến vào giờ này nhỉ ?”

Huy mở cửa , cánh cửa mở ra, cùng với sự ngạc nhiên của chủ nhân

-“Xin chào, anh yêu ” - Hà My ôm chầm lấy Việt Huy

14. Chương 14

-“Tôi nghệt thở rồi , cô có thể bỏ ra được chứ ?”

-“Hỳ, xin lỗi , mà ko, anh mới là người xin lỗi chứ !”

-“Tôi ư, có nhầm ko ?”

-“Ko !”

-“Hàm hồ , thế tại sao tôi phải xin lỗi, cô giải thích đi !”

-” Thứ nhất : anh yêu em mà ko dám nói ra ”

-“Linh tinh ”

-“Từ từ nghe đã : Lúc sang Anh , Anh chưa từng viết thư, gọi điện cho bạn bè , cho Ngọc Bích, cho anh V Hùng, cho em Tết anh cũng ko về là sao , anh coi sự chờ đợi của mọi người là gì ... anh thay số di động , tưởng mọi người ko thể tìm ra ư , anh đúng là”

-“em sao phải xúc động như thế chứ !”

-“Em sao phải xúc động như thế chứ, phải anh nói đúng”

-“Anh xin lỗi !”

-“Xin lỗi !Hay anh sợ !”

-“Em đến đây chỉ là nói những điều này thôi sao ? Mà sang đây làm gì !”

-“Em sẽ ở đây !”

-“Cái gì !”

-“Anh ko thấy em xách hành lí sao ” Hà My cười tươi “Em đã xin đi du học để đc gặp anh mà ”

-“Vậy em sẽ ở đây !”

-“Tất nhiên, chả nhẽ bắt em ra đường sao ?”

-“Ừ!” Huy đóng sập cửa lại

-“Hic, anh nở lòng nào chứ !”

-“Anh là vậy đó , Huy cười tươi ”Chúc em một buổi tối tốt lành ” Rồi đóng sập cửa lại

-“Được thôi, anh tưởng đuổi được em à, ko dễ đâu !”

Hà My nằm ở ngoài cửa, Ngoài trời nhiệt độ khoảng -6 độ C, trong nhà cũng thấy lạnh thấu xương ...Nhưng nó phải chịu thôi . Việt Huy trần trọc ko ngủ được, chạy ra ngoài cửa thấy Hà My đang ngủ co ro , bèn bế lên giường , đắp chăn cho My ngủ

-“Có mỗi chiếc giường, mình ngủ dưới đất vậy ! Khổ quá Hà My, em làm anh khổ quá ”

Buổi sáng hôm sau , Bích ko chịu dậy nên đã bị đá phăng từ trên giường xuống đất mà nguyên nhân chính là chân Việt Huy

-“Ướ , hự hự, gã xương em rồi, anh ác vậy ”

-“Bà cô, ngủ đã quá nhỉ ”

-“Hi, em biết ơn anh lắm , honey ”

-“Oẹ , buồn nôn quá , tôi đi học đây ”

-“Chờ em với , em học cùng lớp anh đó!”

-“Chết tôi rồi ”- Huy than thầm

-“Sao cơ , vui sướng quá phải ko ”

-“Cô là một mụ phù thủy ác độc ” Huy hét lên

Nói rồi Huy tức giận bỏ đi học trước , Nhưng hôm nay hấn hơi lạ vì ko có thấy lũ con gái thường ngày hay lẻo đẻo theo hấn như thường lệ nữa , thì ra Hà My đang đánh đá, ko cho ai bám theo

-“Don't . He is my boy friend ” (Đừng bám theo nữa, anh ấy là bạn trai tôi đấy!)”

Huy bật cười trước tính cách của Hà My

-“Ngây thơ như con tơ tằm ”

Hấn lâu rồi mới cười được như thế

Hà My đến Anh cũng đến nửa tháng, Công việc hàng ngày của My chủ yếu là đẹp bọn con gái thích Huy Huy mới đầu ko quen lắm khi cứ có người lẻo đẻo theo mình , nhưng dần dần cũng quen

-“Phù , bọn này đầu óc bị điên hết rồi, nó chả hiểu những gì em nói !”

-“Nói tiếng việt thì ai hiểu ”

- “Ồ nhỉ ”

-“Hình như anh có cái đuôi thì phải ”

-“Đâu , làm gì có ”

-“Em là đuôi đấy còn gì !”

-“Hi , em chỉ thích đi cùng anh thôi, em yêu anh lắm!”

-“Còn anh thì chẳng thích đi cùng em tí nào !”

-“Thế anh chỉ yêu em thôi hả ?”

-“Ngược lại ”

-“Ngồi bên anh nhưng sao nước mắt em rơi” My hát vu vơ

-“Im đi cho tôi nhờ, hát khó nghe như thế mà cũng hát ...cái giọng này cứ như giọng vịt đực ý ”

-“Chẳng bởi vì anh đã quá yêu em ngọt ngào” My hát càng to

-“Mẹ ơi chết mất , tai tôi , màng nhĩ của tôi ”

Huy và my vui vẻ đi học ... Từ khi đến Anh học, tuy vui sướng khi đi học cùng Huy nhưng My cũng rất cực , chỉ vì bọn con gái ở trường tức tối khi tưởng thần tượng của họ có người yêu ...Hôm nay trên đường xuống căng tin mua nước , Hà My đã bị một chậu nước rửa tay dội xuống ... Nó loạng choạng mấy vòng , trượt ngã, đầu tóc quần áo rũ rượi, ướt sũng , có tiếng chế nhạo

-“Người yêu Huy hot boy kìa, trông thảm tệ quá nhỉ ?”

-“Sặc, ai thế !” My hét lên

-“Là tao ”

-“Selina , lại là mày ”

-“Uh, tao thay trời hành đạo thôi , ai cũng muốn chơi mày cả ”

-“Mày làm thế thì tao cũng ko bỏ cuộc đâu!”

-“Vậy sao . Thế thì chịu khó vậy , thời gian còn dài đấy !”

Hà My vốn là người cứng rắn, nên nó chẳng sợ ai cả

-“Selina , con đểu !” Mắt nó hơi đỏ , My ko mua nước nữa, chạy lên lớp

-“Sao thế này !” Huy quay sang my

-“Sao là sao ”

-“Tại sao ướt sũng ra thế kia ?”

-“À, em vừa chơi trò toé nước đấy mà ”

-“Thì ra thế” Huy vẫn ko khỏi nghi ngờ

-“Em mệt lắm, ngủ đây !”

-“Nước đâu ”

-“Khò khò ...”

-“Ngủ gì mà nhanh thế ”

-“Em yêu anh lắm, anh có yêu em ko ... ”My vẫn lẩm bẩm

Huy giật mình nhìn sang My Rồi bỏ về một mình ... để lại My trong lớp học

-“Con kia, dậy đi ...”

-“Selina ...anh Huy đâu rồi ”

-“Anh ấy bỏ mày rồi ...Ha ha ”

-“Ko phải , chắc là anh ấy quên , với lại, thôi ngay cái kiểu cười ấy đi, ghê”

-“Con này ...mày ” Selina giơ tay định tát My nhưng bị My giữ lại

-“Để mai đi, tao mệt rồi”

-“Được ”

My về một mình, đẩy cửa bước vào, Mặt My biến sắc chạy nhanh xuống bếp

-“Tên trộm đáng ghét , chết này ” My đánh túi bụi vào tên trộm

-“Anh đây mà ...”

-“ÔI chết, em tưởng anh là trộm ”

-“Đau quá đi , anh đang nấu ăn ”

-“Hôm nay hình như có bão thì phải ” My tinh nghịch

-“kO ẮN thì nhin ”

-“Anh iu, anh có biết , trong phim người chồng hay nấu ăn cho vợ ko , chúng ta thật giống một đôi vợ chồng ”

-“Em đừng miên man nữa ”

-“Hi hi ” My cười, ko nghĩ đến ngày mai , nó phải đánh nhau

Huy đi học từ sớm, đi được một đoạn bèn quay lại , ko thấy My đâu cả

-“Đâu rồi, sao ko thấy đuôi nhĩ , chả nhẽ chết rồi , rõ ràng vừa đi cũng mình xong ”

Huy như dự cảm có điều gì chẳng lành bèn quay lại , trong một con ngõmy đang bị một đám con gái đánh , nằm ngất ở dưới đất

-“Chạy thôi , anh Huy kìa bọn mày ơi !”

Huy thần thờ nhìn My, đang nằm giữa một đồng máu , đôi mắt nhắm nghiềnHuy vội chạy lại, ôm lấy My

-“Về thôi, anh sẽ chăm sóc em” Huy nhẹ nhàng đặt My lên vaibước đi chậm chậm

-“Sao em phải đánh nhau vì anh”

Thế đấy

Tại Việt Nam .He he

Mỗi ngày, Việt Hùng luôn mang lại cho Ngọc Bích một sự bất ngờ

Nhật kí của Bích

Ngày đầu tiên

Anh ấy đưa mình đi công viên, hai đứa cùng ăn kem ...vui thật

Ngày thứ 2

Mình có hơi chóng mặt

Tết mà Huy cũng chưa về

Còn My thì đã sang nước ngoài du học tìm Huy „,Mình thật ngưỡng mộ cậu ấy
Vì tình yêu, My có thể làm tất cả ,còn mình thì chỉ biết chờ ...rồi một ngày sắp rồi
nGÀY THỨ 3

Anh V Hùng có bảo , mình giống như ngôi sao may mắn của anh ấy

Thật vui quá

I love you

.....

Ngàythứ.....28

Tay mình viết ko vững nữa rồi , có lẽ rằngChỉ đến đây thôi

Hôm nay Anh HÙNG ko có đến thăm mình như mọi khi

Sáng ngày thứ 29

Mai là valentine

Mình tỉnh dậy lúc 70 Dậy sớm rất tốt. Mình ăn bữa sáng với một chiếc bánh kem. Rất dễ ăn và nuốt, chỉ có điều. Mình đã phải mím môi để không cho rớt ra ngoài.

Mình đã không dùng gương nữa, nó nằm chơng chơ trong góc khuất trên bàn học...

Con gấu bông của Minh thật đáng yêu quá

Ngọc Bích lại lên cơn đau đầu, bệnh tái phát, nó đóng chặt cửa phòng mình lại rồi chịu đựng cơn đau một mìnhNghe thấy có tiếng rên , Mẹ Bích chạy vội lên phòng lo lắng nhưng khi thấy nó vẫn ngoan ngoãn ngủ ngon trên giường ,Bà cười yên tâm

-“Vậy ra mình nghe nhầm, già rồi , làm gì có ai hét cơ chứ !”

Bà xoa đầu nó nhẹ nhàng , nó từ mở mắt rồi phì cười

-“Mẹ ! Mẹ cứ làm con như trẻ con ko bằng ”

Bà chợt nhìn kĩ con gái

-“Bích , Sao da con xanh thế này ”

-“Dạ, làm gì có ”

-“Con bị ốm hả ?”

-“Chỉ ,chỉ hơi mệt thôi, ko có gì đâu mẹ ” Nó cười mỉm

-“Vậy con có đói ko ? mẹ làm cái gì đó nhá ”

-“Không, cảm ơn mẹ , con ko có cảm thấy đói ”

-“Vậy con ngủ sớm đi, sắp 8 h tối rồi , trời lạnh nhớ đắp nhiều chăn nha con”

-“Vâng, con biết rồi ” Nó ko dám nhìn vào mắt mẹ

Ngọc Bích nhìn vào bóng đêmnhìn ra cửa sổmong chờmột bóng hình.....Cuối cùngnó ko muốn ngủnó sợ ngủmặc vội cái áo ấmnó trốn mẹ ôm gấu bông ra hiên ngồi

-“Gấu bông ơitại sao anh ấy còn chưa đến ?”

.....

-“Sao ko nói gì ? Thôi chắc em buồn ngủ hả ...vậy ngủ đi ...ngủ trong lòng chị nè gấu ngoan !”

Việt Hùng vội sửa soạn quần áoPhóng chiếc mũ trần ra cửa cửa hàng hoa

-“Lấy em 100 bông hồng đi chị ”

-“Em mua tặng người yêu đúng ko ”

-“Dạ ”

-“Chắc em yêu cô ấy lắm nhỉ ”

Hùng chợt ko nói đc câu gìvội trả tiền và phóng xe đi khiến chị bán hàng thắc mắc

-“Cậu ta sao thế ?”

15. Chương 15 - End

Người con trai ấy cuối cùng cũng đã đến , cười với Ngọc Bích ..Nó chợt chạy ra ôm chặt lấy người đó

-“Em cứ tưởng anh sẽ ko tới ”

-“Ngốc à, em ngồi đây chờ anh đó hả, em có biết em đang ôm ko ?”

-“Em ko quan tâm, em chỉ cần đc nhìn thấy anh mà thôi ”

-“Tặng em nè ” Hùng chìa bó hoa ra

-“Trờiđẹp quá !”Bích nâng niu bó hoa

-“Chúng ta đi chơi valentine thôi !”

-“Nhưng mai mới đến valentine mà !”

-“Đối với anh, hôm nào cũng là valentineNên đừng nhưng gì hếtđi thôi ”

Hùng nắm lấy ta Bích . Đôi bàn tay ấm áp quyện vào nhau trên con phố dài.....Đi đc một lúc, Hùng dừng xe trước cửa hàng áo cưới

-“Sao anh ko đi tiếp ?”

-“Vào đây đã ”

-“Làm gì ?”

-“Chả nhẽ em định mặc bộ đồ ngủ đó đi chơi với anh sao ? Quê chết đi đc !”

-“Hả ” Nó nhìn bộ váy cô dâu , lòng chợt trũng xuống , nhìn xuống , nó từng rất muốn mặc và mơ đc bên người mình yêu nhưng nó còn có ở trên thế gian này bao lâu nữa

-“Nhưng mặc bộ kia còn hâm hơn !”

-“Em có muốn thử ko ?”

-“Nhưng embệnh ...”

-“Ko nhưng gì hết , đi thôi ” Hùng ngắt lời nórồi chìa bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay nó , cười nhìn nóNụ cười đẹp nhất trên đời khiến trái tim nó xao động Chết thật , càng ngày em càng yêu anh hơnĐịnh mệnh nghiệt ngã

Sau 15 phút sửa soạn , Bích bước ra trong trang phục cô dâu , quả là xinh xắn biết bao ...Như thiên thần vậy ...Đôi má ửng hồngmôi khẽ cười khiến Hùng ngỡ ngàng đứng như trời chồng

-“Anh Việt Hùng , anh làm sao thế ” Bích hét vào tai Hùng

-“Thiên thần của anh . Em xinh quá !”

Bích đỏ mặt : “Em muốn đi biển chơi !”

Hai đứa , một đứa mặc váy cưới . Một đứa mặc vestTrông như đôi vợ chồng mới cưới

-“Đến biển rồi, em có chóng mặt thì để anh cõng em ”

-“Em tự đi đc mà Hi hi ”

-“Vậy thì tốt ”

Hùng cùng Bích , ngồi cạnh nhau trên cát , hướng ra biển ...Bích ôm đoá hồng ...Hùng cầm con gấu bông

-“Tặng anh con gấu bông của em đây ”

-“Em yêu quí nó nhất mà ...sao lại tặng anh ?”

-“Ko có lí do gì cả , đơn giản là em chán nó rồi ”

-“Vậy anh sẽ vứt nó ” Hùng vứt ra thật xa ...Đôi mắt Bích nhìn theo buồn buồn ...Hùng ko nói gì ...hiểu cảm xúc của Bích

-“Anh khóc đấy à”

VHùng quay lại cười: “Anh rất hạnh phúc, ngay lúc này đây ”

Từ từ dựa đầu vào vai Hùng, Bích nhìn khoảng không gian ...Trời ít sao , chỉ có một ngôi sao vẫn sáng , có lẽ ngày mai sẽ mưa ...Gió lạnh , hàng phi laothành phố thân thươngba mẹvà hoàng tử nữa ...Mình có còn đc thấy nữa không ? Số phận mình là thế ...định mệnh là thế làm sao có thể thay đổi được chứ . Nhưng lại thật hạnh phúc khi có anh ở bên cạnh ..dù chỉ là 1 ngày ...một giờ một phút ,một giây , em đã mãn nguyện lắm rồi

-“Anh , anh có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ko ? Khonagr 1 năm trước đó !”

-“Anh nhớ , lần đó anh vừa chia tay Kelly , trời mưa rất toanh đã gặp em ...một cô bé đáng yêu ...ngủ ngon lành ở lề đường . Thấy thế anh đã đưa em ra bên xekết quả là sáng hôm sau chúng ta cãi nhau 1 trận to ”

-“Tại sao anh lại yêu em ...em là người hạnh phúc nhất thế gian phải ko anh ”

-“Ngọc Bích à , em ko hạnh phúc như em nghĩ đâu ..Từ khi gặp em đến giờ, anh thấy em là một cô bé yêu đời , từ đó anh đã dần yêu em , muốn bảo vệ cho em , suốt đời và mang lại hạnh phúc cho em”

Hùng rút chiếc nhẫn hồng ngọc đeo vào tay nó

-“Làm vợ anh nhé !”

-“Uhm , em đồng ý , đồng ý làm vợ của anh 1 ngày ”

-“Không , là mãi mãi ”

-“Nhưng điều đó là không thể , em đã bảo anh bao nhiêu lần rồi ” Nó hét lên nhưng ko khóc ..Hùng đau đớn ôm lấy nó

-“Anh , anh yêu em , dù em có bệnh, anh sẽ vẫn mãi yêu emAnh nói thật hãy tin anh vợ yêu à ...Nếu , nếu như em ko đi vững ,anh sẽ công em cùng điNếu em ko nhìn thấy gì, anh sẽ là ánh sáng cho emNếu em muốn nói chuyện , anh sẽ trò chuyện cùng em . Hãy tin an, vợ yêu à và chúng ta sẽ cùng học đại học , em sẽ sinh cho anh hai đứa con xinh xắn ko kém gì bố mẹ chúng , một trai một gái ,,gia đình chúng ta thật hạnh phúc”

-“Hình như mưa ...em buồn ngủ ...”

-“Không , em đừng ngủ , em phải thức ”

-“Anh sẽ tìm được 1 người con gái tốt hơn em , thật đó ”

-“Không , em đừng ngủ , anh còn chưa nói hết mà .Bích nè em có nhìn thấy vì sao kia không ?Nó thật sáng ...Nếu em muốn ..anh sẽ hái xuống cho em , ngay bây giờ ”

.....

-“Em vẫn thức phải không ? Anh rất sợ ma . Anh biết rằng em cũng sợ , nhớ lần trốn viện , em đã rủ anh xem phim kinh dị ”xác chết hiện hồn” Thú thật anh rất sợ , toát cả mồ hôi nhưng đành giả vờ để em khỏi nghi ngờ , Hic , anh thật ngốc đúng không ?”

-“Lúc em nói em sẽ chết ...Anh ko tin đâu ..Em sẽ sống và làm vợ anh nhỉ ..Vợ yêu của anh à ...anh đã nói với em chưa , em là cô gái đáng yêu nhất trên đời mà anh gặp ..Anh có lỗi với em rất nhiều ...Bây h anh mới phát hiện ra anh yêu em ngay từ giây phút đầu tiên gặp em ”

Bích ngủ rồi , bàn tay nhỏ bé vẫn nằm gọn trong tay hùng , nắm chặt. Hùng hôn Bích, nụ hôn chua chát , đắng vị . Cẩn thận ôm Bích ...Trời mưa to hơn ,,Hắn cẩn thận ôm Bích ko để 1 hạt mưa vào tấm thân nhỏ bé đang lạnh dần của Ngọc Bích

-“Anh sẽ bảo vệ cho em , tin anh ”

Buổi sáng ban mai ,ngày lễ valentine đã đến . Bên bờ biển , người thanh niên vẫn thức , bên cạnh là một cô bé đang ngủ, đôi má hồng , hình như đang cười

-“Dậy đi Bích , sáng rồi ”

.....

-“Em có muốn ăn mỳ tôm ko ?”

.....

-“Sáng rồi, dậy đi vợ ơi ”

Hùng khóc , ôm Bích mà khóc

-“Dậy đi , anh hứa sẽ yêu vợ của anh , em đừng ngủ nữa được ko ? Ngủ nhiều sẽ thành heo , rất xấu Anh cả đêm ko ngủ canh cho em rồi , emko dậy hả ?”

Hùng cố lay Bích dậy , Jen chạy đến tát mạnh vào Việt Hùng

-“Cậu điên hả , bích , no’ ko còn nữa rồi ”

-“Không anh mới bị điên ” Hùng bật dậy đánh lại .Hai người thanh niên đánh nhau , như đang muốn giết chết nhau

-“Anh ko có quyền ”

-“Tỉnh đi Hùng ...”

2 người con trai , vật vã, máu me , đau đớn , nhìn người con gái xinh xắn đang chìm vào giấc ngủ ...Jen lê đi . để lại HỮng ở bờ biển mà gào lên

-“Khôngggggggggggggggggggg”

2 năm sau

Hôm nay là ngày cưới của jen với kelly ,Mỹ với Huy

Nhưng Hùng ko có mặt

Anh ấy đi đâu

Đi chờ ai chẳng

Chờ 1 người

2 năm rồi

Hôm nào cũng thế , vẫn ôm con gấu bông của ai

Trời mưa to

Hắn ngồi tại gốc cây ấy , dầm mưa

Hôm nào cũng thế
Như thường lệ
Và trở thành 1 thói quen
Mà sao vẫn chưa đến
Hôm nay hẳn lại chờ
Bỗng có ai che ô cho hẳn
Hắn nhìn lên , mỉm cười nói
-“Cuối cùng em cũng đã tới ”
Hết

hehe, kết thúc rồi, có lẽ còn 1 số bạn thắc mắc xem Bích chết chưa đúng ko, câu trả lời của tác giả là Bích chưa chết, đây là lời giải đáp của tác giả nè

Truyện có sáu nhân vật chính , Huy lấy My ...Jen lấy Kelly ...vậy chã nhẽ Hùng lại cô đơn ư ?

Vào tập đầu , Bà tiên đã nói Bích sẽ phải chịu nhiều đau khổ nhưng cuối cùng sẽ hạnh phúc nhất thế gian .
Nhớ chứ

Vào tập cuối ...Bích chết hay là ngủ ????

2 năm sau mới gặp , có lẽ vì cô ấy trốn mọi người chẳng ? Đi chữa bệnh hay sao ?

Đối với tình yêu chân chính thì tình yêu sẽ phải trải qua nhiều thử thách ..cuối cùng hạnh phúc sẽ đến với họ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-ruou-tay-va-co-be-mi-tom>